

www.e-rara.ch

Demosthenis et Aeschinis principum Graeciae oratorum opera

Demosthenes

Basileae, [1571-]1572

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-98668>

Orationis Adversus Leptinem De Immunitate enarratio, Hieronymo Wolfio interprete

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

ἀπατωμένῳ ὑπὸ θεῶν συμφορὰν ἀπὸ τοῦ ὄντος, ὡς
τοῦ διήμου μετέσσει, ὅσα τὸ ῥαδίως ἐξ ἀπατάσθαι φέρεται.
λύνει δὲ τὸ ἐξ ἀπολυθείας ἀτόπου, ὅτι κατ' ἐρώτησιν ἐλέγ-
χῳ τὴν πλῆξιν ἀνέστησε. τί δὲ κωλύει φησὶ πάντα ἀφαι-
ρεῖν, οὐδὲν γὰρ ὅτι τῶν πάντων, ὅτι τὸ ἀπατάσθαι πε-
φύγαμεν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ διδυτρία ἀντίθεσις, ἀπὸ τῆς ἐργα-
σίας ἀντικυψέ, καὶ ἐστὶν ἀνθυποφορεῖ. ὁ ἀφαιρεῖ δὲ ἀντίθε-
σις ἀνθυποφορεῖς, ὅτι τὴν ἡ, ἐξ αὐτῆς ἀντικειδέσθαι τῶν περὶ
γμάτων ἡμῶν: τὴν δὲ, ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ὑποχειρημά-
των ἐνέσκεισθαι. ἡ ἡ ἐν περὶ τῶν ἀντίθεσις ἀπὸ τῆς, ὅτι
ἀναξιοὶ πινόντες εἰληφότες: τὸ δὲ ὁ διμοδόνους νόμος
ἐκκρίνει. ἡ δὲ διδυτρία φησὶν, ἐξ ἀπατάσθαι τοῦ διήμου.
ὁ δὲ δὲ ἀντίθεσιν ἀρχεται: ἵνα ὅτι μὴ ὁ δὲ ἀν-
τίθεσιν λύνει: τῇ δὲ ἀληθείᾳ, περὶ κατὰ κοινὰς ὅτι ἐαυτῷ
νόμῳ τὴν εἰσδοῦν. ἡ γὰρ λεπτίνης ἐν ταύταις μέμμεται,
ἀντικυψὺς ὁ τῶν διμοδόνους ἡλυνε νόμος, ὁ δὲ κείσιν,
καὶ αὐτὸν ἀναξίους ἐκβαλὼν, οὐτε τοῦ διήμου ἐξ ἀπατά-
σθαι συγχωρεῖ, καὶ τοὺς ἀναξίους ἐκβάλλει. οὐκ ἡδυνάτο
δὲ διδυτρία ἀπὸ τῶν ἰδίῳ ἀρξάσθαι κεφαλῶν, μὴ περὶ κα-
τηρηθείας τῶν λεπτίνου νόμου.

Ἀρ' ἐν ὑποσέμεθα. Καλὸν γὰρ. ὅτι γὰρ ὑποσέμεθα νόμον
ὡς κερταίρεται τῶν νόμων. κινδυνεύει γὰρ τις περὶ τὸ παν-
τὸς ἀπατάσθαι. ὡς λαρεῖ τοῦ ἀπατῶντα, μὴ τοῦ φηνα-
κισομῶν πτωροῦ. ἐχέει τὸν τῶν ἀναφορῶν ἵσως πῶς
αὐτὸς δύο νόμους, τόν τε λεπτίνου καὶ τοῦ πτωροῦ νόμον. ὁ
μὴ γὰρ λεπτίνου, ἀπὸ τῶν ἀφαιρέται. ὁ δὲ ἀντικυψόμε-
νος διδυτρία τὰ ἀληθῆς, διδυτρία καὶ τῶν καὶ ἀπὸ τῶν
ζῶν αὐτὸν ἀπὸ τῶν εἰληφότες. ἀπὸ τῶν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν, ὡς
τὴν εἰς ἀπὸ τοῦ ἀπατῶντα φασὶν τὸ ἐγχείρημα. ἡμῶς δὲ
λεγομένη, ὅτι, ἡ εἰς ἀπὸ τοῦ ἀπατῶντα γίνεται, ὅταν δὲ ἀ-
νάγκης ἀπολυθῇ τὰ ἀπὸ τῶν πτωροῦ νόμοις. ὅταν δὲ ἡ
φύσις τῶν περὶ γμάτων μὴ τοιοῦτον διδυτρία τὸ γινόμε-
νον: τῶν καὶ τῶν οὐκ ἔστιν τὴν εἰς ἀπὸ τοῦ ἀπατῶντα. ὅ-
ταν δὲ ἐν τῷ ἀπὸ τῶν ἡλυνε ἀπὸ τῶν ὁμοίων κατ' ἐρώτη-
σιν. ὅ μὴ ἀπὸ τῶν διδυτρία τῶν ἐπὶ τοῦ νόμου.

Ὁ γὰρ ἐστὶν ἀφαιρέθω. Ἐχέει ἀπὸ τῶν πῶς ἀμφοτέ-
ρους τοὺς νόμους τὴν ὁμοίαν. πῶς μὴ τοῦ λεπτίνου νό-
μου, τί ἀφαιρέται: πῶς δὲ τῶν οἰκείων, τί διδυτρία; πῶς
αὐτὸς ὁ διδυτρία ἐπὶ μὴ ἀπατάσθαι. διδυτρία γὰρ κείσθαι τοὺς
εἰληφότες. Καὶ διδυτρία νόμον. Ὁ γὰρ πῶς ἐν τῶν δι-
δυτρία λύνει, καὶ πίνουσι, συμπλέκων ὁμοῦ τὰ κεφαλῶν,
καὶ τὸ διδυτρία, καὶ τὸ συμπλέκων. ἔχει γὰρ ἐν τῶν πῶς ἀμ-
φοτέρων τῶν νόμων εἰσόντας: τὸ μὴ λεπτίνου νόμου, ὅτι τῶν
ἀφαιρέσεως: τὸ δὲ διδυτρία, ὅτι τῶν ἀπατῶντων
πτωρείας. ὁ μὴ γὰρ ἀφαιρέται πῶς ἀπὸ τῶν: ὁ δὲ,
τοὺς πῶς ἀπὸ τῶν λαβόντας ἐξελιγόντας πτωρεῖσθαι
πῶς ἔχει. Ποτέρου ποτε. Κατὰ παράδεισιν ἄλλο λο-
γισμός ἐκ τῶν καὶ ἐκ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν: ἵνα δὲ ἐκ τῶν βέλ-
που οὐ ἐπὶ λεπτίνης ὡς φάσιν: λέγω δὲ τὸ διδυτρία τι-
νι καὶ ἀναξίῳ τῶν διήμου ἐξ ἀπατάσθαι: καὶ ὅτι ἡ τῶν
αἰχρῶν εἰς διδυτρία σκώπιδου, ἡ πονηρίαν.

Ὁ γὰρ τῶν ἐμοί γὰρ. Ἐπὶ τὴν δὲ ἀρχῆς ἀντίθεσιν πῶς
ἀπὸ τῶν γὰρ τοῦ λόγου. πῶς ἀπὸ τῶν φησὶ τὴν αὐ-
τῶν τοῖς τε κακοῖς μέμμεται, καὶ κατὰ τῶν ἀμὲμμεται,
καὶ ὅλως διδυτρία πτωρεῖν. ἀπὸ τῶν γὰρ καὶ τοὺς κα-
κείνους ὁμοίως. ἐξ οὗ πάντων ἐστὶν πονηροί, μηδε-
μίαν τιμὴν ἐλπίσιν ἐχέουσιν. τὸν γὰρ ἐκ χάρους μὴ ὁ δὲ
τὰ ἐν χάρους: ὅτι γὰρ διδυτρία ἀπὸ τῶν γὰρ τῶν ἀπὸ
διδυτρία. ἐκ τῶν νόμων δὲ τὴν μεθοδον. ἀνωθεν ἡ γὰρ ἐξ ἡ-
τάσας τοὺς ἀναξίους καὶ αὐτὸν ἀξίους: ὅταν δὲ, ὡς
τῶν ἀναξίῳ πληροὶ τὴν ὁμοίαν: ἀφελὼν μὴ τὴν τῶν ἀ-
ξίῳ ἐξέτασιν: τοὺς φάσιν δὲ αὐτὸν καὶ ἐαυτὸν ἐξέ-
τάσιν. καὶ γὰρ γὰρ ἡ ὁμοίαν, συμπλέκων τῶν ἀντιθέ-
σεως ἀμφοτέρων. Ἐπὶ τῶν κακείνων. Πληρώσας τὸ διδυτρία: ἀρχεται τῶν ὁμοίων τὸ συμπλέκων. ἐπὶ δὲ ἐπὶ
στὰς γὰρ

A deciperentur, stultitiæ probum illud haberetur: in
populum trāstulit, quod is, inquit, facile decipiatur.
Solvit autem consequente absurdo, & interrogatio-
ne impetum refutationis augeat. Quid igitur prohi-
bet, inquit, quo minus eripiantur vobis omnia? Ni-
hil est enim rerum omnium, in quo sumus extra im-
posturæ pericula. Sciendum autem est, alteram ob-
iectionem è tractatione emeruisse, & esse anthypo-
phoram. Differt autem antithesis ab anthypophora,
quod altera ex ipsis rebus nobis objicitur, altera è
tractatione & argumentationibus reperitur. Prior
igitur obiectio causatur, indignos quosdam immu-
nitatem accepisse. Eos uero Demosthenis lex repu-
diat, posterior ait populum decipi. Propter hoc au-
tem ab obiectionibus orditur, ut, cum obiectionem
refutare uideatur: re uera suæ legi præparet aditum.
Quæ enim Leptines reprehendit, ea palam Demo-
sthenis lex abrogat, data actione, & indignos reiectis.
Sic neque populum decipi finit, & indignos repudi-
at. Neque uero statim potuit à proprijs auspicari ca-
pitibus, nisi prius Leptinæ legem accusasset.

Nunquid feremus. Bene sanè. Non enim fere-
mus legem ad abrogandas leges. Quod si quis dece-
ptus de summa rerum periclitatur: puni decipientē,
non ulciscere eum qui decipitur. Referuntur autem
hæc ex æquo ad duas leges, tum Leptinæ, tum quæ
ei substituitur. Nam Leptinæ lex simpliciter eripit.
Ea uero quæ substituitur, uerum docet, iudicio con-
stituendo, & honore adimendo ijs, qui fraude sunt
consecuti. Apſines & Alſapius argumentum hoc tra-
ctatum esse dicunt ducendo ad absurdum. Nos ue-
rò asserimus, tum ad absurdum duci aliquid, cum ad
ea quæ præcesserunt, absurda necessariò consequū-
tur. Cum uero natura rerum, non esse talem rem o-
stendit: tum non dicendum esse, duci ad absurdum.
Hic igitur consequens sumpsit à simili perinterro-
gationem, quod tamen non demonstratur per se-
quentia.

Neque enim æquum est nobis eripi. Accommo-
dat sententiā ad utranque legem, ad Leptinæ, quid
ea auferat: ad suam, quid doceat, quo pacto populus
deinceps non decipiatur. Ostendit enim in iudiciū
adducendos esse, qui sint immunitatem consecuti.

Et ferendam legem. Vide, ut cum abrogare ui-
deatur, roget, implicando simul & iustum & utile.
Habet enim in his utriusque legis imagines: Lepti-
næ, per ereptionem: Demosthenicæ, per impostu-
rum supplicium. Nam ille prorsus omnes spoliāt: hic
eos qui conuicti fuerint, se præter dignitatem acce-
pisse, puniri iubet.

Prius aliquando. Per comparisonem alia ra-
tiocinatio, ex alterius eventu, ut ostendatur id esse
melius, quod Leptines tanquam malum commemo-
rauit: illud, inquam, uti det aliquid populus indigno
etiam alicui, deceptus: & minus esse turpe probum
simplicitatis, quàm improbitatis.

Non mihi sanè. Ad primam obiectionem denuò
refert orationem. Qui conuenit, inquit, ut eadē im-
probiorum reprehensio etiam in inculpatis, ac de-
nique benemeritis ualeat? Spoliāt enim & hos &
illos ex æquo. Vnde omnes fient improbi, si nullus
uirtuti honos habebitur. Qui enim beneficio acce-
pto, se bonum uirum non præbet: is utique si ho-
nore priuetur, non poterit fieri uir bonus. Tra-
ctat autem hunc locum noua ratione. Suprà e-
nim considerauit dignos & indignos: hic autem
contra solos indignos perorat: remota digno-
rum indagatione, improbos ipsos per se conside-
rans. & est hæc sententia conclusio utriusque ob-
iectionis.

Iam illud etiam. Absoluto
iusto, orditur sententiam utilitatis. sed quia neque
ducis

πραγὰς δὲ τέχνην πρὸς τὰ ἰσχυρὰ τῶν ἀντιπαλαγμένων χωρὶς: ἀλλὰ μεθοδούει, ὥς ἐνι μάλα, καὶ ταῖς μεταχειρῶσι ποδὲ γίνεσθαι: κλέπτει γὰρ οὐδὲν ἢ δὴ τὴν ἑβδόμην: ἵνα λάβῃ τὸν ἀκροατὴν, ἐπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀδελφὸν γὰρ καὶ ἀκούον: ἵνα ὅταν ἡ ἀντιθεσις ἀπὸ τοῦ συμφέροντος τεθῇ: ὁ ἀκροατὴς καταγνώσῃ τὴν ἀντιθεσιν, ἐκ τῆς ἐρημίας ἡγεμνίας. τὸ γὰρ λεπτίνου παρωμὸς λέγει, ὡς ἀλειτουργία νῦν ἢ εἰς πῶντας ἀνθρώπους ποδὲν κοῦσι: τότε δὲ λειτουργήσαντες οἱ πλοσιώτατοι: πλοῦτων καὶ πλοικονομῶν, δαικνυσιν, ὅπῃ πολλὰς ποδὲν ποῖναι, καὶ ὅπῃ ὁ νόμος ἐδωκεν αὐτοῖς τὴν ἀτέλειαν. ὡς τε μὴδὲν ἔχειν οὐδ' ἀκούοντας ἐνέειπεν ἐκ τῆς ἀντιθεσεως ὀφείλει.

Ὡς τε τὸν ἡμίση.) Σμικρῶς δὲ γέρας, καὶ εἰς θυτέλειαν κατὰγει, τὴν σμικρὴν ὀνομαζομένην ἀτέλειαν, μέγας δὲ αὐτοῖς καὶ τοῖς ἐκείνῃ θυγγέτους διδίδας: μικρὰν δὲ ἐπὶ λοιπῶν πρὸς ἐλπίδα φάσκων τοῖς ἐν ποιήσασιν.

Εἰς ἡς πᾶσι μετέστη.) Εἰς ἀδελφῶν τῶν ἐληφότων οὐδ' ἀκούοντας ἐκκαλεῖται, ἵνα τὴν ἀποτίαν τῆς ἀφαιρέσεως δίδῃ. ἡθικῶς δὲ πρὸς τὸν λεπτίνου δαλέγειται. πολὺν τρόπον γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν συμμεταβάλλεται. ὅταν μὲν γὰρ δέῃ συγκροῦσαι τῷ δήμῳ, τότε πικρῶς δαλέγεται. ὅταν δὲ πρὸς αὐτὸν, τότε διπλῶν ὑφαμύνει. καὶ πρὸς οὐδ' ἀκροατὴς δὲ πρὸς ἀπληθύνει, ἐπ' αὐτὴν εἰς αὐτοὺς ἡκεῖ τὸ κεφάλαιον τῆς συγκρίσεως: καὶ βιάσασθαι ἢ οὐ δύναται, ἐκκαλεῖσθαι δὲ εἰς ἀδελφῶν τῶν ἐληφότων βόλεται. ὅτω τὸ συμβολούπῃ ἐμπλέκεται πάντα, καὶ μάλα ἐν τοῖς ἐγκωμίοις, ἐν οἷς τὰ συμπεράσματα ἰδία. οὐτε γὰρ φύσει καλὸν φησιν, οὐτε τῷ ἡθελῆναι ἀπὸ τῆς ἀρεμίας. εἰ γὰρ μέλλομεν ὠφελεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ γὰρ φέρεται ἀλλοις εἰς δόξαν.

Πῶς γὰρ οὐκ ἀνέχον.) Επὶ χέρεμα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, οἷον οὐκ ἀνέχον τὸ ὄνειδος. πολιτεῖαν γὰρ ἀφ' οὗδ' ἢ μέγας καὶ τῶν ἀνίων διώκοντες, πῶς δολιχῶς κατασκιδνάτε τὰς τιμὰς: ὡς μὲν τὸ οὐκ ἐχόντων τὴν βλαβερὸν, τὸ δ' αὖτ' οὐκ ἀπολαύοντες: ὡς δὲ τὸ ζημίαις μετῶ, τὴν πρᾶξιν τολμῶντες. οὐ γὰρ εἰ μὴ χέρεμα.) Τοῦτο ἀπὸ τοῦ μέζονος δὲ. ὡς γὰρ ἀπολαύει ἀλλήλους ἀμφοτέρω ἐπὶ χέρεμα, τῷ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος τὸ ἀπὸ τοῦ μέζονος, καὶ κείνῳ ὁμοίως. μὴ ἔχον δὲ ἀντιθεῖναι τῷ συμφέροντι ἐτόρου συμφέρον ἐκ χρημάτων καὶ κέρδους: τὴν δύκλειαν δὲ τὴν θυδύειαν, τῷ τῶν χρημάτων κέρδει ἀντιθεῖναι παρῶνται. δίδει δὲ μετὰ μικρὸν, ὅπῃ οὐδὲ κέρδι πρὸς γίνεται.

Ὅπῃ πίνω.) Ἄλλος τόπος εἰς τὸ αὐτὸ ὑπὸ χέρεμα, ἀπὸ τοῦ μέζονος. ὅταν δὲ πλείονων θυποῖν τόπων, οὐ φέρεται. εἰ δὲ ὁ μὲν πρότερος τόπος ἐξ ἐνθυμήματος: ὁ δὲ γὰρ οὐδὲν, ἐκ τῆς ἀδελφείας. Λέγονται χέρεμα. Εἰ μὲν τὸ πρὸς ἀδελφείαν ἰσοκλήρως, πρὸς πῶν τῶν πρὸς ἐρημίας ἐλημνίας. ὅσω δὲ ἔχει καὶ δεινότητά καὶ χέρεμα, ἄξιον σιωπῆν. πρόσωπον δὲ ἔλαβε τῶν τριάκοντα τῶν λευπητότων, ἵνα φαίνεται ἡ πόλις πολλὰς, καὶ ὡς αὐτῶν τῶν πολέμων ἀρεμνία πρὸς εἶναι. καὶ τὸ δριμύ τὸ ὑπὸ χέρεμα, ὅπῃ ἐλαυνέσαντο ἡττῇ τὴν πόλιν, καὶ παρὰ πινὼν πολέμων ἐτόρου ὡς ἐν περαιεῖ. τὸ δὲ ἡττῇ τῶν δημοτικῶν τῶν κατεληφότων τῶν περαιεῖ. καὶ πρὸς εἶναι τὸν κατὸν, καὶ τὸν τόπον, ἵνα καὶ τὴν χέρεμα δειλῶς, ὅτε ὡς ἐλδύθειας ὁ δῆμος ἐκ παλαιῶς ἡγωνίζετο. ὅτω πανταχόθεν ἡ ἀνέχουσι, ἐκ τῶν τόπων, ἐκ τῶν πρᾶξιν, ἐκ τοῦ πρὸς ὅπου. ἐπὶ δὲ ἡ πόλις εἰς ἡν ἡλθε. μᾶς ἐγὼ περὶ γνώμης. διπλῆ γὰρ ἡ σάσις: ἐκρυψε δὲ τὰ δεινὰ τῶν γενημένων: μὴ βλαπείας ἐμπομπῶσαι τοῖς τῇ πόλιν συμφερούς. οὐδὲ γὰρ ὡς πρόκειται. ἀλλ' ἐπὶ δεινὰ ποῖναι βόλεται τὸ τῇ πόλιν ἡθους. καὶ ὅπως ἐν ἀπάσαις δεινὰ καὶ κέρδι τῶν χρημάτων. τὴν δὲ ἀπὸ τῆς ἀρεμνίας τὸ μὴ ἐκ δεινῶν πρὸς γίνεται τὸ δῆμον: ἀλλ' ὅμως ἀδελφείας, καὶ τὴν ζημίαν ἀρεμνίας. ὅ γὰρ ἀνέχον καὶ

Demost. tom. 5.

A^a ducis neque artificis est, firmissima praesidia aduersariorum inuadere: sed arte uti quanta maxima potest, & calliditatibus superare: suffragatur hic iam ingressum, ut lateat auditorem, dum ad ipsa negotia iam infirmata eum ducit: ut cum obiectio ab utili posita fuerit, auditor obiectionem damnet, ductus ijs quae dicta sunt. Si enim Leptines dicere conabitur, muna nunc ad pauperes homines rediisse, tum uero ditissimos munera obituros: ante soluendo & praeparando ostendit, eum neque multos paraturum: & legem eis dedisse immunitatem: ut auditores ex obiectione nihil utilitatis reperire possint.

Quare dimidium.) Extenuat honorē, & uilem facit honorificam illam, ut nominatur, immunitatem; parte eius aliqua illis etiam data, qui non sint benemeriti: & partem exiguam esse reliquam, quae addita sit benemeritis.

Et cuius omnes sunt participes.) Ad uerecundiam eorum qui acceperunt, auditores allicit, ut absurditatem ereptionis ostendat. Appositae autem cum Leptine disputat. Multiplex enim est hic uir, & pro uarietate rerum & ipse uariatur. Cum enim concitari populi odium est opus, acerbè dissert: cum uero conciliandus est aliquis, tum utique remittit. Quin & cum auditoribus eodem modo agit: cum ad eos redeat summa * comparationis. Quos quia cogere non potest: ad uerecundiam eorum qui acceperunt, allicere uult. Ita suasio passim inferitur, ac potissimum in laudationibus, in quibus conclusiones lenioribus affectionibus constant: Neque per se, inquit, honestum est, neque moribus Atticorum congruit. Et si enim ad nos aliqua rediret utilitas: at mentiri, existimationem minuit. An uero turpe non est.) Argumentum à minori, quo auget probum. Cum enim administrationi Reipublicae à mendacijs abhorrenti studeatis eò usque, ut ad res uenales etiam ea pertineat: qui conuenit, honores uos dolose tribuere: ac in ijs quae nihil habent incommodi, periculum cauere: in eo autem quod est detrimento plenum, facinus audere? Neque enim nisi pecuniam.) Hoc à maiori est. Solent enim se mutuo consequi ambo argumenta, à minori sumptum, illud quod à maiori sumitur, & contra eodem modo. Cum autem utilitati non posset opponere aliam utilitatem pecuniariam & lucrosam: celebritatem & gloriam conatur pecuniario quaestui anteferre. Paulo post autem ostēdet, ne lucrum quidem accedere. Neque nos solum.) Alius locus ad idem pertinens argumentum à maiori. Cum autem pluribus locis abundat, eis non parit. Est autem prior locus enthymematis, hic exempli.

Dicunt pecunias.) Exemplum historicum est, ad fidem superioribus faciendam adhibitum. Quātum autem habeat & artis & gratiae, considerare est operae precium: personam sumpsit triginta tyrannorum, qui ciuibz molesti fuerant: ut appareret rempublicam saepe pro ipsis hostibus impendisse pecuniam. Acrimonia argumentationis in hoc posita est: mutatos eos esse contra Rempublicam, & à quibus? Ab hostibus, contra eos qui fuerunt in Piræo: hoc est, contra homines populares, qui Piræum occupant. Addit & tempus & locum, ut & usum pecuniae indicet: cum populus pro libertate ex Piræo pugnaret. Sic undique amplificat, à locis, ab actionibus, à personis. Postquā uero ciuitas cōuenit.) Vbi uno animo cōsensit. Duplex enim fuit, cum seditione laboraret. Dissimulauit autē atrocitatem factorum, ne insultaret urbis calamitatibus. (neque enim id ei propositum est) sed demonstrauit mores ciuitatis, quae nunquam pecunia uincatur. Causam item exponit: non ex metu praebitam à populo pecuniam, sed eum, quanquam affectum iniuria, etiam damnum facere non recusasse. Apparet enim, non necessitate &

metu

L 2 φάβῃ

φόβω φαίνεται ὁ δῆμος διδόντες, ἀλλὰ πρῶτα εἰς νικώ-
μενον. εἰ γὰρ καθεστὼτος τῶν πραγμάτων ἀπὸ τῶν τὰ
χρήματα: τίς ἴσως ἀνάγκη τὸν δῆμον διδόναι, μὴ ὁρῶν δὲ
ταῦτα; ὅπως δὲ χρήματων ὡς ποτε πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ δόξης
βόλεται. καὶ τὰ πράγματα ἐκείνα κατέστη. τὰ πρα-
γμὰ καὶ φοικῶσι, τὰ τυραννικά, ὡς βυλαβῶμαι τὸν ζή-
λον, καὶ τὴν μνήμην ἀπὸ δόξης. * πρὸς βίβλιν πρὸς φαντα-
σμοῦ τὸν λόγον πεποιήσθαι: ἵνα μὴ φαίνεται πρὸς λακε-
δαιμονίῳ τίς φόβος. καὶ ἡθεὶς δὲ τὸ τῶν λόγων, πρὸς φαν-
τασμοῦ ἀπὸ τῶν, ὡς πρὸς ἰδιωτῶν πρὸς ἰδιωτῶν ὄντων. ὅτι
ἀλλὰ γὰρ. λόγων δὲ γινώσκων. ὅπως ἡ πῆλις ἡ γὰρ
ἀδελφὴ καὶ πόρρω τῶν φόβων ἴσως ἡ τῶν πρὸς δόξαν κα-
νὼν δὲ ἡ πῆλις, πάντα πασι ἀναρεῖ τὸ φόβος τῶν ὑπονοίων.
ὅτι δὲ ἔστι. ὅτι τυραννικὸς. αὐτοὶ γὰρ εἶχον τὸ ἄστυ.
εἴτα δὲ ζήμιαις χρήματων ἐκ ἀνεχόμενοι. ὡς δὲ δόξα: νῦν
ἐνδὲ διαπάτης. ὡς δὲ δόξα: καὶ μὴ ὅτι ἀδελφικῶς
πρὸς ἐθνη: καὶ τῶν δὲ δόξας ἀνὸς ἀνόμενοι. τῶν δὲ,
ὅτι πρὸς τὸν. ὅπως ἴσως αὐτῶν ἐφοβούτο μᾶλλον: καὶ ὁ
δῆμος ὅπως αὐτοῖς φοβερός. ὅ γὰρ πρὸς δόξαν πρὸς
λακεδαιμονίῳ τὴν συμμαχίαν, ἡ γὰρ τὸν δῆμον πίστιν
ἐδιδόκει. εἰς αὐτὸς ὑπονοίας, τὴν κατὰ βολὴν τὸ δανείσμε-
ται. φασὶ τὸν δῆμον ἐλθεῖν. ὅπως ἐκ πρῶτα εἰσεως,
καὶ οὐδὲ φόβον εἴλετο κοινῶν τὸ δανείσμεται. δὲ
δὲ τὸ καὶ σῶμα σφίγγειν ἐλθεῖν: τὴν ὑποβόλῃ σῶμα
τὸ δῆμον πρῶτα εἰσεως καὶ δὲ δόξα τῶν ὀνομάτων, οὐκ ἀ-
νάγκης, φασὶν, ἐπειγόντες ἐλθεῖν, ὁ δῆμος εἰσίνεγκον
εἰσίνεγκον: οὐκ ὅτι ἀκροπόλεως ἐκ πόλεως λαβῶν. ὡς τε
μὴ λῦσαι τῶν ὀνομάτων. ἵνα φαίνεται μὴ πρὸς τὴν
πρὸς σῶμα ὑποβόλῃ σῶμα καὶ ὀνομάτων. πρὸς γὰρ
μὴ δὲ λῦσαι τὰς διδόντας δωρεάς ὁ ἀγών. τὸ μὴ
πίνων τὸ πόλεως. τὸ ὑποβόλῃ σῶμα τὸ δανείσμεται. δὲ
δὲ ὅτι ἀλυσίται ὁ νόμος, τὸ φυλακτικὸν τὸ πόλεως
δὲ δόξα: καὶ δὲ δόξα, ὅτι μὴ τὰς δωρεάς, κα-
πολεμίας ἀδελφῶν δὲ τῶν πρὸς τὰς διδόντας, κα-
θαρεῖν τὸ ἀσφῶν. καὶ μὴ ὁ φόβος μείζων τὸ χεῖρ:
πρὸς ἡμῶν δὲ ὁ δωρεάς πρὸς δόξαν ἀπὸ δόξης. τὸ
δὲ, τὸ θῆναι τὸν νόμον. ὡς δὲ δόξα: ὡς δὲ δόξα: ὡς δὲ
πολεμίας, οὐκ ὅτι φέξει τε πόλεως. ὅπως τὸ πρὸς τὸ
πραγματικῶς συμπέπλεκται. νομίζω τὸν νόμον ὡς δὲ
ἐνδὲ δόξαν. τὸ ὑποβόλῃ σῶμα τὸ δανείσμεται. δὲ
δὲ δὲ πρὸς ἐκ δόξαν πρὸς δόξαν. εἰ γὰρ δὲ δόξαν τῶν
ἐννοίων, ἀλλὰ ὡς δὲ δόξαν πρὸς δόξαν. ὡς δὲ δόξαν, ὅτι δι-
δόντας δωρεάς: καὶ αἱ λοιπὰ δὲ πολιτεία διδόντας. καὶ
τὰ δὲ δόξαν πρὸς τὴν τῶν χρήματων πόλεως. ὡς δὲ πρὸς
νεκτεῖν δόξαν ἡμῶν, τῶν πρὸς λέγω, τὸ ὅτι νόμος ἀ-
φαιρῶν βιάζεται. ὅπως ὅτι δὲ δόξαν πρὸς τὴν τῶν
πρὸς δόξαν, καὶ δὲ δόξαν τὸ δόξαν ἐργάζεσθαι, πρὸς τὴν
ἀντίδωσιν ἀγωνίζεται: ὅτι οὐδὲ τὰ δὲ δόξαν ἀφαιρῶν
δωρεάς, ἵνα, καὶ φαίνεται τὸ συμφέρον ἐπαγγελλόμενος ὁ
λεπτίνης, ἀλλὰ ὡς δὲ δόξαν. * δὲ τὸ δόξαν ἀφαιρῶν.

τὰ δὲ πίνων ὡς. ὡς δὲ δόξαν πρὸς τὴν κατὰ σῶμα
δὲ, τὸ ἀντιθέσθαι τὴν ἰσχύ. ὡς δὲ δόξαν πρὸς τὴν δι-
δόντας αὐτῶν. πρὸς δὲ, καὶ κατὰ δόξαν εἰς μέγα πολ-
λά. μέγα γὰρ εἰς κατὰ δόξαν τὸ κατὰ δόξαν: εἰ καὶ ἀ-
θροισμός ἐστι τὴν ἀντίδωσιν. εἴτα κατὰ δόξαν εἰς ὀνόμασι:
ἵνα δὲ δόξαν τὸν λεπτίνῳ ἀφαιρῶν. δὲ δόξαν γὰρ πρὸς
ἀντιθέσθαι κατὰ δόξαν: ὡς δὲ δόξαν τὸν λεπτίνῳ λόγος,
ὡς δὲ δόξαν γὰρ καὶ ὡς δὲ δόξαν. ὡς δὲ δόξαν τὸν γὰρ φωνῶν,
ὡς δὲ δόξαν τὸν φωνῶν, ἀντίδωσιν. ὡς δὲ δόξαν τὸν
τὸν νόμον δὲ δόξαν, ὡς δὲ δόξαν οἱ πρὸς δόξαν ἀφαιρῶν:
δὲ δόξαν σφίγγειν, ὡς δὲ δόξαν τὸν πρὸς δόξαν ὡς:
οὐ μὴ οἱ πρὸς δόξαν, δὲ τὸ τὸν ἀφαιρῶν ἔχειν: τὸ δὲ
ὡς δόξαν μετὰ δόξαν, ὡς δὲ τὸ ἀφαιρῶν λέγει, πρὸς δόξαν
ἀντὶ πρὸς δόξαν λαβῶν, ἵνα φαίνεται τὴν ἰσχύ
δὲ δόξαν

A metu dedisse populum: sed sua uoluntate coactum.
Cum enim ea constitutis rebus repeteretur, quæ ne-
cessitas reddere cogebat, nihil metuentem? Ita nun-
quam abundare pecunia studet, sed gloria.

Et res illæ conquiescent.) Tragicæ & horrendæ,
tyrannicæ illæ, quarum * æmulationē horreo, qua-
rum memoriā deprecor.

Misiss legatis.) Simplicem facit orationem, ne
quod à Lacedæmoniis imminere periculum uidea-
tur. Forma autem orationis, gestum habet: miserunt,
inquit, qui repeterent: quasi contractus inter homi-
nes priuatos intercessisset.

Cum autem uerba fierent.) Adeo imperterrita &
à metu procul erat. Quin & eorum qui mutuati fue-
rant, * causa, omnino tollit metus suspicionem.

Urbanos.) tyrannicos. Hi enim tenebant urbem.
* Et cum propter iacturam pecuniæ mentiri non su-
stinuerimus: nunc sine sumptu mentiemur? ac illic
quidem Sontes apposit: hic uero Bene meritos
nominauit.

His uetò hoc primum.) Sic de se magis erant so-
liciti, & sic populus magis eis erat terrori. Neque e-
nim si Lacedæmoniorum societatem expectassent,
postulassent, ut populus suæ in eos beneuolentiæ, tā
quam pignus daret æris alieni dissolutionem.

Aiunt populum maluisse.) Sic de industria, & nō
propter metum, uoluit æris alieni esse socius. Ver-
bis autem, Vnā conferre, & Maluisse, singularem po-
puli uoluntatem declarauit: Non ulla, inquit, urgen-
te necessitate, populus è suis ædibus contulit, non
ex arce & copiis acceptam pecuniam.

Ne quares in pactis desideraretur.) * Ut ad præ-
sentem causam sententia utiliter accommodetur. Hic
enim de non reuocandis datis donis agitur.

Ac Reipublicæ quidem.) Argumentum à contra-
rio. Ostendit autem non conducibilem esse legem,
cum Reipublicæ custodiam corrumpat: & declarat,
in potentatibus adulationis esse præmium, honorē:
in Democratijs, seiunctum à turpitudine, illic, me-
tum esse beneficio maiorem: apud Athenienses mu-
nus esse omni formidine liberum.

Eius qui tulit legem.) Speciem habet lenitatis,
non tamen caret acerbitate. neque enim laudem il-
li planè tribuit, neque reprehendere audet: sic lenē
& acrem inter se implexa sunt.

Existimo autem uos iudices.) Argumentum hoc
sumitur à pari. Sed uide ut in singulis præfatur. Et si
enim breuibus sententijs, nihilominus tamen præ-
fatur. Paritas autem hæc est, damus munera. At &
reliquæ res publicæ dant, pecuniæ fortasse copia po-
tiora: quo uero præstare nos uidemur, fide inquam,
id nobis eripere ista lex contendit. Vides ut per hæc
argumenta omnia, tametsi iustum tractare uideatur,
contra obiectionem pugnet, non esse quæ data sint,
eripienda: ut tametsi uideatur aliquid utile pollice-
ri Leptines, at populus propter probabilem ratio-
nem id missum faciat.

Fortassis autem.) Antè sustulit in confirmationi-
bus obiectionis uim, ac magis adeo dubitatione e-
neruauit eam, prætereaque in multas particulas co-
minuit. Multum enim ad destruendum ualet, dispe-
turi aliquid, cum & congeries amplificationem ex-
citet. deinde cauillatur in uerbis, ut ostendat, men-
tiri Leptinem. calumniam enim ante obiectionem
commouit, ut firmissima Leptinæ ratio suspecta fie-
ret, & * inuentio. Qui enim alia scribit, alia loqui-
tur: parum habet autoritatis. Cum enim Lepti-
nes in lege aperte dicat, Ut ditissimi obeant mune-
ra: & per hoc significet, diuites obire munera for-
tissis, sed non ditissimis, propter immunitates: id
orator mutat, & non, ut argumentum postulat, di-
cit, pauperibus diuitum loco sumptis: ut uim
legis

ἐξελίχων τὸ νόμον (λέγω δὲ τὴν πλοσίαν πλοσι-
είας. φαντασία γὰρ πῶς τὸ συμφέρον εὐρίσκει) καὶ ἐκ τού-
της τὴν γέννησιν τῆς πλοσιγορίας ὁ ἀκροατὴς Ἰσοδωμόν
λεπτίνῳ λάβει· νῦν μὲν εἰς πῶντας ἀνθρώπους τὰ τῶν
λατιουργῶν ὀφείδεται λήγοντα· νῦν δὲ πάλιν ὑποδεδειγμένως,
ὅπως αὐτοὶ οἱ πλοσιώτατοι ἀντίκεινται γὰρ οὐκ ἀκολούθως
ὅ, τε πῶντας, καὶ ὁ πλοσιώτατος· ἀλλ' ὁ μὲν πῶντας πῶς
τὸν πλοσιόν· ὁ δὲ πλοσιώτατος, πῶς τὸν πλοσιώτατον. ἐστὶ
ποινὴν ἢ ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ συμφέροντος κεφαλαίου· καὶ
ταῦτα μάλιστα λεπτίνης ἰσχύει· καὶ ἡ παρὰ τοῦτο μάλι-
στα τὸν δημοδῆλον τὸν ἀντιλογιστὴν, ἢ παρ' οὗτος δὲ. καὶ
ὁ δὲ πῶς καὶ μεθόδους πολλὰς ἐχρήσατο· νῦν μὲν πλοσιόν,
νῦν δὲ ἀββάλλον, νῦν δὲ τεχνικῶς πῶς τὰ ὀνόματα. εἰ
γὰρ ταῦτα λύνειν, ἰσχυρὰ τὰ λοιπὰ τῶν λόγων. εἰς γὰρ
τοῦτον τὸν λόγον καὶ ταῦτα τῶν ὑποσχεσθῆναι ἀκροατῆς
ἀπὸ δ' ὅθεν ἐδέξατο τὸν νόμον. ἀλλ' οὐχ ὥς ὠθησάμεν πινδύ-
ἐκένῳ τῶν ἀντίθεσις σῶνται τὸν λόγον. ὡς πολλὰ χρὴ
πῶντας, ὅτι ἀνάγει τὸν εὐκλείδου τυγχάνουσιν. ἐκεί-
νῳ μὲν γὰρ εἰσάγει τὸ οἰκίου χρησὶς φέρεται, πλοσιονο-
μῶν τὸν οἰκίου νόμον. ταῦτα δὲ μόνῳ χαλεπὴν καὶ ἀν-
ταγωνιστὴν ἔχει. διότι οὐκ ἐπαρξάμεν αὐτῶν προ-
ταγωνιστὴν θέναι. ἐστὶ δὲ ὁ δὲ. ἐκ ἡδυνήθη τὸ ἰσχυ-
ρὸν διὸς ἀφελείδεται. συγκατατίθεται δὲ καὶ αὐτὸς τοῖς
λεγομένοις· οὐκ ἔχωμ ῥαδίως ἀντιλέγειν, ὅτι μετασθέν-
ται εἰς αὐτὸν πλοσιωτάτους ἀεὶ λατιουργίας. οὕτω πῶς
νόμῳ ἐδίδει πῶς συμφέρον πλοσιόνεμ λεπτίνης. διὸ καὶ
μεθόδου δίδεται ἰσχυρὰς πῶς τῶν λύσιμ. τίς δὲ ἡ μέθο-
δος· μερίζει τὰς λατιουργίας κατὰ πρόσωπον διχῶς, αὐ-
τὴν μετρίους ἰσχύει, καὶ τοὺς πολίτας πῶς. μέγα γὰρ εἰς
καθαίρεσιν ὁ τὸ πλῆθος μόρισμός. ὥσπερ αὐξάνει ὁ ἀ-
θροισμός ποιεῖται· ὥς καὶ πάλιν ἐν ταῖς παραβολαῖς χρέ-
σιμος ἡμῖν τὸ θέρημα. καὶ γὰρ καὶ μερίζοντες τῶν
πραγμάτων τῶν φύσιν, μεγαλοποιεῖν διωάμεθα. καὶ
ταῦτα ἡ μερίζοντα τὰ τῶν λατιουργῶν, καθαίρεσιν φέρει.
καὶ οὐδὲν κωλύει τὸ αὐτὸ θέρημα, καθαίρειν καὶ αὐξάνειν,
κατὰ διέφορον λόγον. καὶ γὰρ ἡ πηλικότης οἰδὴν αὐξάνει
τὴν καὶ μειοῦν. λυεῖ δὲ τῶν κατὰ σωδομήν θεωρηματι-
κῶν καλοῦσιν ἀντιπαράστασιμ. συγκατατίθεται γὰρ
τοῖς λεγομένοις ὑπο λεπτίνου, βόλεται δὲ τὴν δὲ τὸ με-
ρισμὸν, τῶν ἀκρίβειαν τὸν λόγον λαθεῖν, εἰ καὶ μὴ φαινόμε-
νός ἐστιν, ἀλλ' ἀληθὴς ὁ λόγος.

εἰσι γὰρ δὴ πῶς παρ' ὑμῖν.) ἀλέξανδρος μὲν δὲ
γούμνος φησὶν, εἰδὲ πανηγυρίζουσιν τὴν πόλιν, μὴ τε
τοὺς ξένους μὴ τε τοὺς μετρίους πορρωτάτω τῶν ἀρ-
χάων καθεστάναι. ἐχρήσθω τὸν πῶν καὶ αὐτοὶ δημο-
νότι, καὶ εἰσὶν ἀλλήλους· ἵνα μηδὲς ἀμοιρῶν ἢ κατὰ
τῶν πόλιν τὴν μετρίους τῶν ἐορτῶν. δίδει δὲ αὐτὸν μάλ-
λον ὁ δημοδῆλος δὲ τὴν παρομῆν γέννησιν πῶς τῶν ἀν-
τίθεσις ἀπαντῶν, ἰσχυροτέρων αὐτῶν ποιεῖν. τί γὰρ ἐ-
τόρῳ ἐπὶ λεπτίνης, ἢ ὅτι πολλοὶ τῶν μετρίων καὶ τῶν
πολιτῶν, ἐξω λατιουργῶν καθεστῶσι, τῶν ἀτέλειαν ἐ-
χόντων· οὐ μὲν οὕτως ἔχει. ἀλλ' εἰς τὸν μόρισμόν μετα-
βιβάζει τὸν ἀκροατῆν· ἵνα καὶ ἐκείνοισι μέρους ἢ ἀπό-
δοξας δυνάμεσιν γῆνται. εἴτα καὶ δὲ τῶν μετρίων
τῶν ἐκ πόλεως λατιουργῶν δίδουσι. ζητεῖ γὰρ ἡ πό-
λις, οὐκ εἴς τις μετρίων χρεώσιν, ἀλλ' εἴς τις πολίτης
τῆς πόλεως.

ὡς ἐκείνων δὲ τοῖς ἐνερμητοῖς.) ὡς ἀντικαταλαβα-
νῶν τὴν πόλιν πῶς αὐτὸν δυνάμεσιν τῶν χρεῶν. ἐνδεῶς
γὰρ δὲ τὸ λαβεῖν αὐτὸν ὡς τις ἐδωκεν.

τῶν γὰρ εἰς τὸν πόλεμον.) δύο δὲ τὴν γέννησιν τῶν
τῶν ἀνύσει, ἢ μὲν ὅτι οὐδὲς ἀτέλης τῶν εἰς τὸν πόλε-
μον. ὡς τε χρησίμους φανέναι ταῦτα αὐτὸν εὐκλείδους τῶν ἀτέλειαν, πῶς δὲ ὁ πολὺς λεπτίνης λόγος. ἐτόρῳ γὰρ, ἵνα μὴ
πῶς οἰκῆ, τῶν ἀτελειῶν τὰς αὐτὰς ἐν ταῖς εἰσφοραῖς ἢ τρινηρχίας. τὸ δὲ ὡς τὸ ἀφαιρῆται τῶν, τὴν εἰς αὐ-
τὴν.

Demoistomus;

A legis conuallat, per diuitem appellationem. Contra
ria enim ad suam utilitatem inuenit, ut ex sententia
& significatione auditor mentiri Leptinem depre-
hendat, qui nunc in pauperes inclinata dicat esse o-
nera: nunc rursus superlatiue dicat, Ut ditissimi mu-
nera obeant. Opponuntur enim non apte pauper &
ditissimus, sed pauper & diues, diues item & ditissi-
mus. Sumpta igitur est obiectio à capite utilitatis,
qua parte Leptines plurimum ualet: nec obiectio-
num ulla magis Demostheni incommodat, quam
hæc. Quapropter etiam uis uarij est usus, nunc an-
te soluendo, nunc calumniando, nunc uerbis artifi-
ciose collocandis. Hanc enim si soluerit, firma erit re-
liqua oratio. In hanc enim rationem & hanc polli-
tationem auditor intuitus, accepit legem: & non ut
putarunt quidam, ea obiectione continetur oratio,
quam multis in locis ponit: Quosdam ex indignis
adeptos immunitatem. Illam enim introducit suæ
utilitatis causa, ad suam legem mature confirman-
dam: hanc uero solam difficilem & aduersantem ha-
bet. propterea non ausus fuit eam in prima acie col-
locare.

Est autem.) Non potuit firmitatem statim tolle-
re. Assentitur igitur & ipse uerbis, cum expedite re-
fragari non possit, onera in ditissimos translata i-
ri. Sic probabile uidebatur aliquid & utile præ se fer-
re Leptines. Quare etiam uia indiget firma ad refu-
tationem. Quæ igitur ea uia est? Partitur onera in
personas bifariam, seorsim & inquilinis & ciuibus
positis. Multum enim ad destruendum ualet multi-
tudinis partitio, quemadmodum & congeries am-
plificationem continet: eodemque modo rursus &
in similitudinibus utilis nobis est hæc obseruatio.
Nam illic etiam diuidendo naturam rerum, magnū
aliquid facere possumus. Hic igitur etiam onera di-
uisa destructionem ferunt: neque quicquam prohi-
bet, quominus idem præceptum & destruat & auge-
at: sed diuersa ratione. Nam & quantitas potest tum
amplificare, tum extenuare. Refutat autem artifi-
cio concessione, quam uocant ἀντιπαράστασιμ. Assen-
tiendo enim Leptinæ uerbis, partitione studet ora-
tionis diligentiam celare, quasi ea non speciosa, sed
uera sit.

Sunt enim profecto apud uos.) Alexander in e-
narratione ait, oportuisse in festis & celebritatibus
ciuitatis, neque hospites neque inquilinos remotis-
simos esse à uoluptate. Sumptus igitur nimirum &
ipso suppeditabant, & inter se conuiuia agitabant: ut
nemo qui in urbe degeret, à festi communitate ex-
cluderetur. Videri autem queat Demosthenes, dum
per sequentem sententiam obiectioni occurrit, eam
efficere firmiorem. Nam quid dixit aliud Leptines,
nisi multos & inquilinorum & ciuium, excusis one-
ribus immunitatem obtinere? Verum non ita se res
habet. sed ad partitionem deducit auditorem, ut ex
utroque parte demonstratio facilius cognoscatur.
Deinde per inquilinos superuacanea munera ostē-
dit. Quærit enim ciuitas, non an inquilinus aliquis
sumptus sit suppeditaturus, sed an ciuis aliquis Rei-
publicæ.

Quorum utrisque, si qui consecuti sunt.) Tanquā
Respublica beneficium cum benemeritis commutā-
rit, ὁρῶνται enim est, accipere pro ijs quæ dederis.

Eorum enim quæ ad bellum.) Duas res hac sen-
tentia conficit. Vnam, bellicorum tributorum im-
munem esse neminem. Quare hac ratione utiles ap-
paret esse eos, qui immunitatem sunt consecuti, quæ
de re multa uerba Leptines facit. Alteram, ne quis
putet, hæc munera eadem esse cum tributis & trire-
mium præfecturis.

Quam iste eripit.) Hoc uerbum uolentia &
iniuria
L 3

μεγαλοφροσύνης γέμοντα. ὁ γὰρ ἀντιβῆναι ἰσχυρότατον
πῶς οὐκ λεπτίνος λόγος ἔχει, τὸ δὲ τὸ ἐπὶ δυνάμει, ὅτι
τὸ πᾶν τῶν ἀκούοντων. χωρὶς δὲ τούτων, νυνὶ τῇ πόλει
δυνάμει.) συνάθροισεν γὰρ τὸν πολὺν ἀγαθὸν κα-
λῶν, καὶ ἰδοὺ κἀκεῖ, καὶ τοῖς παλαιότατοις. συγκρίνει δὲ
τὸν πολὺν πῶς δύναται. αἱ δὲ συγκρίσεις, ἐξ ὁμογενῶν
γίνονται. εἰν δὲ τίς ποτε πόλεμος καὶ εἰρήνη, ἢ κακῶν
καὶ ἀγαθῶν, ἐπὶ ὁμογενῶν ὄντων, ὁδὸν ἀντεξέτασιν ποιεῖ-
σαι, οὐ φησὶ μὲν εἶναι συγκρίσειν τὸ γινόμενον, ἀλλ' ἀντεξε-
τάσιν μόνον. ἔχουσι μὲν γὰρ αἱ συγκρίσεις, καὶ ἀντεξετά-
σεις : οὐ μὲν αἱ ἀντεξετάσεις πανταχοῦ εἰσι συγκρίσεις.
ἐνταῦθα δὲ συγκρίσειν εἶναι φησὶ μὲν τὸ γινόμενον, ὅτι τὸ ὁ-
μογενὲς τυγχάνει ἀμφοτέρω. συγκρίνει δὲ τῶν πολέων
τῶν δὲ πῶς φιλότιμον δῆμον ὁμογενήσιν κρείττον
δείκνυσι τὸ θαυμάζειν. ἔχει δὲ τινὰ καὶ κατὰ τὴν λέξιν
ἀσάφειαν. οὐ γὰρ λέγει ὅτι τῇ πόλει πρόσθεν δύο, καὶ ὁ
πολύς καὶ τὸ θαυμάζειν. ἀλλὰ δύναμις ὄντων ἀγα-
θῶν παρὰ πάντων ἀνθρώπων, τῇ πόλει τὸ κρείττον ἰσχυρό-
ται. εἰ δὲ τίς οἶσται δῆμον.) ὅσοις ἐπὶ λεπτίνῳ ἀπερί-
στη, ἡθικῶς μὲν, ὁ μὲν πόρρω καὶ τὸ πικρὸν ἐνδείκνυται.
ὁ δὲ βέλτερος γὰρ τὸν ὅτι δὲ καὶ μὲν, ὅταν τοιαῦτα ἀποπα-
λέγει : οὐκ ἐνός πρὸς ὅτι πάλιν οὐκ ἀπαντᾷ. καὶ τοῖς
τὸ ἐξ ἡθικῶς τὸν ὅτι τὸ, ἐγὼ μὲν γὰρ δύναμαι τοῖς θεοῖς.
φῆρε δὲ καὶ τὰς δυποδείξεις.) ἡκεῖ πάλιν ὑπὲρ τὸ αὐτὸ μέ-
ρος ἐπὶ ἀντιθέσεως. δυποθεῖσιν τινὲς, ἀκούω ὑπὲρ τῆς πλείους
τὸν πολὺν συλλέγεσθαι ὅτι τὰς ἰσορρομίας καὶ τὰς
πανηγύρεσι. εἴτ' ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὅτι ἀπαντᾷ εἰσφέρεισιν
εἰς τὴν πόλιν οἱ τὴν ἀτέλειαν εἰληφόρες. ἐξ οὗ καὶ ἡ
συγκρίσις αὐτῶν συνάφεται. καὶ τὸ τῇ πόλει τὸν πολὺν
συλλέγεσθαι δείκνυται. εἴτα πᾶσι νομοῖ, καὶ ὁ
ὅτι τὸν πόλεως. δύο γὰρ πρὸς τῆς πόλεως, τὸ μὲν ἐπὶ τὸν ἀ-
ποδείκνυσι : τὸ δὲ ἐπὶ τὸν συλλογίζεσθαι. ὅτι μὲν γὰρ τῇ
ἐκείνης ὁδὸς ἀτέλει, στωμολογεῖται ὅτι τὸ νόμος. ὅτι
δὲ καὶ εἰσφέρειν εἰσάγειν εἰς τὸν πόλεμον οἱ τὴν ἀτέλειαν
ἐχόντες, συλλογίζεσθαι ὡς ἐν εἰρήνῃ τὸ συλλογισμὸς με-
ταστάσις. τὸ γὰρ μὴ γεγραμμένον εἰς αὐτὸν, τῶν ἐγγρά-
φῃ συλλογίζεσθαι : οὐδὲ μὲν ὅσοι δυνάμει τὸ νόμος. τὴν
δὲ πᾶσι τὸ λόγος. ἐξήκει πῶς ἐπὶ ἐννοίας, εἰς τὴν μαρτυ-
ρίαν τῶν ἀκούοντων αὐτὴν ἀναγγαλῶν. τί γὰρ φησὶν ἰσο-
δύναμις τῶν τῶν τριεταρχῶν. καὶ ἐξῆς, ὡς ἐπὶ μαρ-
τυρίας ἀκούοντες αὐτῶν. πᾶς μὲν γὰρ τῶν αὐτῶν χρεῖων
διαπάνας, καὶ χαίρει ὁμολογεῖν πεισῶν τοῖς πλουτοῦ-
σι, τῇ παρὰ τῶν χρεῶν τὴν πρὸς τὴν ἀντιθέσιν. ἀν-
τιθέσιν φησὶ χρεῶν ψυχῶν γὰρ οὐκ ἀντιθέσιν ὑμᾶς ἐν
βραχὺ μολὼν ἐπὶ ἡμέρας. ἐν δὲ ταῖς τριεταρχίαις, αὐτῇ ἐπὶ
ἀντιθέσιν ἡ στωμολογία, καὶ ὁ κατὰ μὲν τὸν μέγαν, ἀλλ' ὅλον
τὸν χρόνον. καὶ οὐκ ὀλίγοις ὑμῶν τοῖς ἐν τῇ θεάτρῳ φα-
νέσιν, ἀλλ' ὅλη τῇ πόλει. καὶ δὲ ὁδοῖ ἐν μέρεσι. πμῆς.)
τὴν πμῆς φησὶν, ὡς ἐν ταῖς δωρεαῖς οὐκ ἐν ποιοῦντας
νικῶν : κατὰ τὴν χαίρειν πμῆς. φιλότιμος ἢ κενός. καὶ
μὴ δὲ αὐτὸς ἔχω τριεταρχῶν ἐπὶ χρεῶν ἀτέλειαν.
ὁ δὲ ὡς ἀσάφως, ὡς ἀνδρῶν ἀθλιώτοις.) ἀναγινώσκει
τὸν νόμον. διὸ εἰρήνην, ὡς οὐδὲς τῶν πλουσιῶν τριε-
ταρχίας ἀτέλης : ἵνα γῆνται φανερόν, ὡς οἱ πλουτοῦ-
ται ἐκ τῶν ἀτελειῶν, ἐποιοῦσι στωμολογίας ἐν τοῖς πολε-
μοῖς. τριεταρχῶν δὲ οὐκ ἐπὶ χρεῶν γίνονται. οὐ γὰρ ἀμ-
φοτέρω δυνάμει. τίνα δὲ φασὶν τῶν πολλοῖς.) ὅτι
ἐπὶ τῶν τοῖς δικαίοις καὶ τοῖς εἰρημίοις, τότε πῶς τὸν
λεπτίνῳ ἐλεγκτικῶς ὁμογενῶν. καὶ πᾶσι πᾶσι : πᾶσι
τὸ μὴ οὐκ ἀντιθέσιν ἀνὰ πάλαν ἔχειν, ἐν ὁ ἐλεγκτικῶς λό-
γος ὑπὲρ τῶν πρὸς τὸν γινόμενον, μάλλον ἀντιθέσιν δὲ
ἐπὶ τῶν πρὸς τὸν γινόμενον, τὸν λεπτίνῳ ἀπελῆγαν. ἐνδείκνυται
γὰρ ὅτι : τίνα γὰρ φασὶν τῶν πολλοῖς ἀπαντᾷ, φήμασι μόνοις τῶν ἀνὰ πάλαν αὐτοῖς χαίρειν, καὶ ἐπὶ
ἐπὶ τῶν πρὸς τὸν γινόμενον. ὁ μὲν γὰρ λεπτίνος φησὶν, ὅτι πᾶσι ἀνὰ πάλαν ἀντιθέσιν ἀπαντᾷ, ὁ δὲ ἀντιθέσιν ἀπαντᾷ.

A animorum plenum. Quod enim firmissimum Lepti-
næ rationibus potest opponere, est bona existima-
tio propter mores auditorum.

Iam ut hæc omittamus, duabus reipublicæ reb.)
Vsitatum est & huic diuitias uocare bonum, & Iso-
crati, & uetustissimis. Comparat autem diuitias cū
beneuolentia. Fiunt autem comparationes ex rebus
eiusdem generis. Si quis autem belli & pacis, aut ma-
lorum & bonorum, quæ diuersorum sunt generum,
collationes facere uidebitur: eam negabimus esse cō-
parationem, contentionem esse dicemus. Insunt qui
dem & in comparationibus contentiones, non ta-
men contentiones ubique sunt comparationes. Id
autem quod hic fit, comparationem esse dicimus, eo
quod eiusdem est utrumque generis. Confert autem
inter se diuitias & gloriam, cū apud ambitiosum po-
pulum uerba faciat: & in admiratione esse, præstare
ostendit. Est autem quedam & in uerbis obscuritas.
Non enim dicit inesse reipublicæ duo, & diuitias, &
admirationem: sed cum duo bona sint apud omnes
mortales, præstantius adesse reipublicæ.

Si quis autem oportere existimat.) Hoc in Lepti-
nem iacit, leniter id quidem, sed non ita, quin & a-
crimoniam e propinquo ostendat. Perfringit enim
B eum qui sic affectus sit, & tam absurda dicat: per unā
personam castigans omnes. Licet id quod sequitur,
suauius etiam sit: Ego enim deos quæso.

Age uerò etiam copias.) Redit ad eandem obie-
ctionis partem. Quidam re lauta sunt, ergo diuitias
pro Republica colligunt, & * in feriis & in celebra-
tibus. Deinde subiicit, omnes conferre ad bellum
qui sint immunitatem consecuti. Vnde etiam com-
paratio ab eo exaggeratur, & Reipublicæ colligi di-
uitias ostendit. Deinde legem profert, & in ea argu-
tatur. Duabus enim propositis, alteram probat: in al-
tera ratiocinatur, trierarchiæ neminem esse immu-
nem, ex lege apparere: scilicet autem conferre ad bel-
lum eos qui fruuntur immunitate. Id ratiocinatur, *
ut in forma translationis syllogismi. Quod enim in
ea scriptum non est, ex eo quod scriptum est colligit;
cum lex id nusquam exprimat. Eadem autem oratio-
nis posuit ante sententiam, eamque ad testimonium
audientium retulit. Quid uerò ait? Scitis profecto,
naualium præfecturarum, & reliqua: tanquam suffi-
ciat id testimonium. Nam de ædilitatum sumptibus
etiam confiteri gratiam diuitibus studet: & collatio
ne temporum, additamentum excogitat: Si inuen-
tus, inquit, fuerit præbitor, delectat uos spectatores
exigua dieculæ particula. In trierarchijs autem non
uoluptas, sed salus agitur: nec exiguo tempore, sed
C omni: neque paucorum qui in theatro sedent, sed
totius ciuitatis.

Et per speciem honoris datis.) Quid gloriaris, in-
quit, tanquam bene merentes uincas: inanem hono-
rem donas, inanis est tua ambitio. Ut non des, tamō
si triremem instruo, habeo ædilitatis immunitatem.

Videtis quàm perspicuè Athenienses.) Recitat le-
gem, propterea quod dixit, neminem diuitem esse
trierarchiæ immunem: ut perspicuum fiat, eos qui
sint ex immunitatibus locupletati, conferre tributa
in bellis. Cum uerò triremes instruant, non amplius
ædilitatibus fungitur: neque enim utrumque posse.

Quā igitur remissionē uulgo.) Cum fretus est iu-
re & dictis, tum argutè cum Leptine disputat, qua de
re? non habere pauperes leuationē: ut arguta illa o-
ratio de pauperib. habita, hunc esse ueracem, Lepti-
nem mentiri magis ostendat. idq; innuit his uerbis:
Quid enim leuamenti: & reliquis. Vulgus decipis;
uerbis eis duntaxat leuamentum donans, alium alij
substituendo. Nam Leptines dicit, Ut ditissimi mu-
nera obeant: Demosthenes autē, tanquam Leptines
diceret;

[illegible]

contrario per inficiationem: Si quis permutare uoluerit, non inuenio, quomodo absolui possit, quod minus permuet. Quia aperte dicere non est probabile: tractatio autem per negationem, significat contententis institutum Fermè enim imitatur contententis mores, tractatione argumentationis.

Si quis ea inuaserit.) Per speciem permutationis sibi uendicari. Neq; uerò maximū est sumptus.) A' copijs & potentatu Leuconis occurrebat: At in tantis diuitijs non sentit sumptum: uerum, sed ereptio est ignominiosa. Neq; uerò Atheniēses.) Cur tandem à minoribus ad maiora conuertere orationem solitus, hic contrarium fecit: & à maioribus ad minora uenit? Respondendum est: hoc, quò magis perturbaret auditores, in principio esse positum. Requirit enim populus frumentum, & eo priuari se dolet. Per quò igitur facilius persuasurus erat, id ad metum incutiendum primo loco obiecit.

Sed etiam si quis alius est benemeritus.) Cū magnam admirationem beneficij Leuconis excitari, commiserationem Epicurdis interponit, mutatione fortunæ ad persuadendum accommodata. Cui enim, inquit, olim res secundæ fuerunt, qui de Atheniensium republica benemereri uoluit: is nunc uitæ præsidium habet immunitatem, prostratus à fortuna. Aiunt liberos Epicurdis Cyrenis Athenas migrasse, & propterea dicunt utilem eis fuisse datam ab Atheniensibus immunitatē. Probabile enim erat, eos cū adessent, etiam ad obeunda munera uocatum iri.

Quis igitur is est? Epicerdes.) Interrogauit Athenienses, tanquam scire desiderantes, quis nam sit ita bene meritus: ut audacter respondeat. Cyrene autē urbs est Libyæ, Lacedæmoniorum colonia. Epicerdes autem Cyrenæus de populo benemeritus fuit temporib. acceptæ cladis in Sicilia. Sed quia uidit, non amplam esse donationem, multis modis eam auxit: primū concedendo & dicendo, non quod magna quædam & mirabilia dederit. Deinde à tempore & animo eius qui dedit, & qualitate tum beneficiariorum, tum aduersariorum: à tempore, cū succubuisset urbs, & in magnis malis esset: ab animo, quod consulto & ultrò: à qualitate eorum qui beneficium acceperunt: in calamitate: à metu aduersariorum, quod superiores erant Syracusani & Peloponenses: quorum superbiam & elationem non est ueritus. Quin & à uicinitate auxit, apud quos erat. Nā & hoc ad amplificationem confert. Presentem enim non timuisse periculum, neque salutis habuisse rationem, non parum facit ad declarandum eius studium & beneuolentiam. In quo etiam eorum, qui affecti erant beneficio.) Cum uidisset exiguitatem largitionis: eam ex comparationis loco amplificauit. Comparat enim animum ultrò bene merentium, cū eius animo, qui per occasionem, ut æquum sit, gratiam referat: & cum ostenderit plerosq; mortalium etiā beneficijs obligatos, non ultrò solere gratiam referre calamitosi: auxit eius qui dedit animū, quod ultrò calamitosi sit largitus. Ut decretū declarat.) Decreto fidē conciliat Epicerdis beneuolentiæ, ne uideatur loqui benignius. Et ne fame omnes perirent: Nō tantū ex antè dictis locis amplificat, ut diximus, sed ex eo etiam, quod prohibuit ea, quæ illis accidissent, nisi ultrò largitus esset. Caut enim, ne fame omnes perirēt, alacriter largiendo. Idē aliter explicatū: Exaggerauit, non ab ijs duntaxat quæ fecit: sed ab eo etiā, quod liberalitate sua impendēs malū auertit. Utilitas enim dupliciter capitur: uel parandis bonis, uel auertendis malis.

Talentum dedit.) Concessa ei immunitate, propter ea quæ prius in Sicilia dederat, non tanquam contemptor, semel consecutus honorem, rem publicam curare desijt: sed postulâre nemine, animadversa necessitate, sua sponte, ultrò suum studium declaravit, ipse * amplificatione excogitata.

Confide:

Σκέψασθε δὴ πῶς δίδωσιν θεοὶ.) Εἰπὼν δὲ τῷ περὶ Α
ρημολίων τὰς δυνάμεις. καὶ αὐξήσας εἰς ὅσον εἶχον· ἔνθεν
ἐπὶ νημερτέσι τοῖς πρὸς ἡμέλους. τοῖς τοῖς ὁρῶντες ἀπαύ-
χον, μετὰ τὰς δυνάμεις πάλιν ἐπὶ νημερτέσι. καὶ ἀπὸ
δὲ οὗ τοῦ δυνάμει ἔνθεν, ἀλλὰ δεικνύει. Καὶ τὴν
πρὸς τῶν χάριν.) Καὶ ἐκαστὸν ἀγαθὸν ἐπὶ δέξιν. καὶ γὰρ
ἐλπίδι ἐλπίδι βίῃς ἐπὶ νημερτέσι, ἀδελφὸς γὰρ αὐτῇ· ἀλλ'
δυνάμει καὶ φιλοστοργίᾳ οὗ ἡμετέρους ἀντὶ τῶν κεραιότη-
των ἡσυχάζομεν· καὶ ἡμῶν νημερτέσι εἶπεν, ἀλλὰ καὶ
παρ' οἷς ἡμεῖς. ὅτι καὶ σιωπῆς κατεφρόνισεν, καὶ φιλοστο-
ργίᾳ καὶ φιλίᾳ οὗ κεραιότητος οὐκ ἠνέχετο, πρὸ-
θεμελίον γὰρ πᾶσι ἡμῶν. Οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἡμετέρους φά-
νεται.) Ἡ ἀτέλεια δὲ τῆς. ἡ γὰρ κατ' ἐμπορίαν δίδιν, ἡ κατ'
λειτοργίαν. καὶ δὲ οἷον τε λειτοργίαν, ἔργον ὄντα, καὶ λι-
βύων οἰκιστῶν, οὗτε μὴ ἐμπορίαν δίδιν. οὐδὲ γὰρ ἐμπο-
ρίαν δίδιν φάνεται, ὡς πρὸς ὁ λόγος· μὴ φρόνιμον αὐ-
τῷ ἀπὸ λιβύων φροσύνη, ἀφ' ὧν κεραιότητος ἐμμελεῖ. Ὁ δὲ
τοῦ δυνάμει ἐκ τῆς τῶν λειτοργίαν ἀφ' ἡμετέρους, ὅθεν εἶπε τε παρ'
ἐκείνους. Οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἡμετέρους φάνεται.) Οὐ φά-
νεται γὰρ ἐν ταῖς τῶν ἐμπορίαν ἀφ' ἡμετέρους. Εἰς τὸ αὐ-
τό. Ὁ μὲν γὰρ λυγρὸν τὸ πρὸς κεραιότητος, φησι, μὴ χρῆσθαι
τῇ δυνάμει τὸν ὑπὲρ δυνάμει, ὅτι τὸ ἐκείνους ὑπὸ δυνάμει μὴ εἰ-
κατόν. ἡμεῖς δὲ φησὶ μὴ ὅσον βυλεῖται τὸν δυνάμει
σημαίνειν, ὅθεν γὰρ ὑπὸ δυνάμει καὶ φιλοστοργίᾳ δίδιν ἀτέλεια,
ἀλλὰ τῆς κατ' ἀνέγκλην γινόμενων λειτοργίαν. ὡς ἐν
φάνεται ὑπὲρ δυνάμει μὴ ἡμετέρους· καὶ ὅτι ὑπὸ δυνάμει,
ἀλλὰ τῷ μὴ ἐμπορίαν ποιήσας· μὴ δὲ κληθῆναι εἰς
λειτοργίαν μὴ δὲ ὡς ποτε. ὅτι τὸ ἀπὸ εἶναι τε φάνεται
τῇ δυνάμει μὴ χρῆσθαι. ὅτι γὰρ οὐκ ἀνέγκλην ἀπὸ εἰς λει-
τοργίαν, δυνάμει ἐκ τῆς λειτοργίαν. ἐκεί γὰρ φησι χρῆσθαι
ὑπὲρ δυνάμει τὸν δυνάμει ἔνθεν, ὡς λάβοιτο ἀντὶς. ὑπὲρ
δυνάμει δὲ μὴ ἔχοντες μὴ δυνάμει ἐμπορίαν ἐν τοῖς ἡμετέροις·
ὡς ἀντὶς λάβοιτο, ὅθεν γὰρ ἡμετέρους, ἀντὶ τῷ χρῆσθαι.
οὐ γὰρ ποτε τῶν πατέρων ἔνθεν τῶν οὐ λόγος δίδιν· ἀλλ'
ἀπὸ τῶν πατέρων. ὅτι δὲ καὶ τὸ σιωπῆς εἰς πόλεμον,
οὐκ ἡμῶν ἀπὸ εἰς ἀτέλεια· δυνάμει ἐκ τῶν ἀρμόδιον
ἀριστογέγονα. καὶ γὰρ εἰληφότες ἀτέλεια, ὅμως ἐχρήσαντο
εἰς πόλεμον. ὡς τε εἰ ὑπὲρ δυνάμει εἰς πόλεμον ὑπὸ δυνάμει·
ὅθεν τῶν δυνάμει ἀνέγκλην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πρὸς ἡμετέροις
νόμον τοῖς τοῖς, τὸν κληθῆναι μὴ δυνάμει ἀτέλεια εἶναι τῶν εἰς τὸ
πόλεμον. Οὐδὲ γὰρ πρὸς ἡμετέροις. Οὐδὲ δὲ αὐτὸς ἀδικεῖν
ἐχρῆν. Αλλὰ τὴν πρὸς ἡμετέροις, καὶ τὸ αὐτόν.) Τῇ κεραιότη-
τι πατέρων σεμνύνει τὸν ἀνθρώπου. Οἱ προὔπαρχον-
τες τῶν ποιῶν εἶναι. Οἱ τὴν ἀρχὴν ἐκ δυνάμει ποιήσας
νοῖ. πλείον δὲ θαυμάσιον ἀντὶς οὗ τῶν χρεῖας ὑπὲρ δυνάμει
πάντας. Εἶτ' ὅτι ἀνέγκλην δὲ ἀνδρῶν ἀνέγκλην. Χα-
ρεῖν τῶν ἀνέγκλην δὲ σιωπῆς ἐν δυνάμει, ὡς ἀνδρῶν ἀ-
νέγκλην, εἶνα τῇ ποιότητι τὸ πόλεως μείζον φανῇ τὸ ἀνέγκλην.
Μὴ δὲ γὰρ ἔχοντες ἐγκλησας.) Διότι φησι μὴ πινὰ ἐκ φαι-
ρίσας ἀπὸ γίαν· πρὸς τῶν δυνάμει τὸν πρὸς τῶν
σφάλας, ἀνέγκλην μὴ ἡμῶν τῶν πατέρων ἀνέγκλην. ποῖον
ἐγκλην πρὸς ἡμετέροις λυγρὸν τὴν μὴ μὴ τῶν πατέρων ὑπὲρ
ποῖον ἐπὶ νημερτέσι αὐτοῖς, τὴν ἀνέγκλην ἐκ δυνάμει· οὐ γὰρ
εἰς τῶν μὴ ἡμῶν. Τῇ τῶν ἀπὸ νημερτέσι πρὸς ἡμετέροις, ἀντίθε-
τον ἀνέγκλην, φάσκων, καὶ ἀνέγκλην ὅσον τῶν ἀνέγκλην, ἀλλὰ πρὸ-
δυνάμει ἀνέγκλην ποιήσας. λυγρὸν τὴν τῶν πατέρων ὑπὲρ δυνάμει·
λυγρὸς πρὸς τῶν, ἀνέγκλην κεραιότητος. Ὁ δὲ πρὸς ἡμετέροις
τῶν ἀνέγκλην. ὅσον κεραιότητος ἡ τῶν ὁρώντων τῶν ὁρώντων μαρτυ-
ρεῖα τῶν τὴν γνώσιν ὅτι ἀνέγκλην εἰληφότες. Καὶ ποτε τῶν τε-
τρακισίων.) Εἰρήνη γὰρ πρὸς τῶν πρὸς ἡμετέροις πο-
λεμῶν τετρακισίων ὀλιγαρχία, ἡ οἱ κατὰ λυσάνδρον ἐπὶ μὴ
θησαν. Χρησίμους αὐτοῖς πρὸς ἡμετέροις.) Εἰς τῶν τριῶν
πατέρων. ποτε γὰρ οἱ δυνάμει, μὴ φέρωντες τὴν κεραιότη-
τι τριῶν, ἐφ' ὧν, καὶ οἱ ὑπὸ δυνάμει ἐθελον ἀνέγκλην.

Εἰ

Considerate per Iouem & deos.) Cum in superio-
ribus beneficium exposuerit, & amplificari quantū
potuit: hic iam superioribus aliud adjicit argumen-
tum. Ita solet noster orator ubique narrationib. am-
plificationes adjicere. Non autem simplex est hæc
narratio, sed demonstratiua.

Et illorum gratiam.) Etiam hæc bonitatis est ap-
probatio. neque enim spe remunerationis benefe-
cit (ea enim incerta fuit) sed ex beneuolentia & af-
fectu uictos pluris fecit quàm uictores. Neque uicto-
res solum dixit, sed eos etiam apud quos fuit: ut ostē-
deret, eum & familiaritatem contempsisse, & amici-
tiam neglexisse, & uictores non metuisse.

Et uos pluris in rebus omnibus fecit: neque enim
parta uti immunitate uoluit.) Immunitas duplex est
uel mercaturæ, uel munerum publicorum ratione.
Neque enim fieri potest, ut peregrinus, qui in Libya
habitat, munera obeat: aut uestigal soluat, qui non
faciat mercaturam. Neque enim mercaturam facit,
ut Leucon: neq. apportantur ei ex Libya merces, un-
de lucretur, idq. constat ē uestigalium descriptione.
Quamobrem cum fiducia dixit: Nam eum nec

parta uti constat immunitate.) Neque enim reper-
itur in mercatorum descriptionibus. In idem Zeno
propositum locum explicans, Epicuridem ait non u-
sum esse priuilegio, eò quòd centum minas largitus
fuērit. Nos uerò negamus hoc significare uelle De-
mosthenem. neque enim largitionis & liberalitatis
aliqua est immunitas, sed munus quæ necessariò
obeuntur. Quomodo igitur Epicurides ea non utitur?
non quòd largitus est, sed quòd nec mercaturam fa-
cit, neque unquam uocatus est ad munus aliquod
obeundum: Quia enim absuit, uti priuilegio non po-
tuit. Nam eum absentem ad munus aliquod obeun-
dum uocari non potuisse, constat ex statu Leuconis.
Ibi enim ait, Esse pecuniam Leuconi hic, quam quis
prehendat. Quas uerò res Epicuridis inuadat ali-
quis, qui nullam habet negotiationem in portibus?

Vti.) pro usus esse. Neque enim haftenus de filiis
us est dictum, sed de patre. neque etiam conferre
ad bellum, uiolationem fuisse immunitatis: perspi-
cuum est ex ijs quæ dicuntur de Harmodio & Aristo-
gitone. Etenim quamuis adepti immunitate, tamē
ad bellum sumptus suppeditabant. Quare si Epicur-
ides ad bellū suppeditauit aliqd, non utiq. priuilegiū
sustulit. Quin & ipse legē profert, quæ iubet neminē
immunē esse bellicorū sumptuū. Quos minimē cō-
ueniebat.) Quib. nullo modo fieri debebat iniuria.

Sed alacritatem, & quòd ipse.) A iudicio patrum
hominem celebrat. Qui cum priores beneficium
coactulissent.) Qui principium bene merendi fece-
runt. Maiori autem charitate digni sunt, qui in neces-
sitatibus aliquid subministrant. Et non pudet, A-
thenienses. Eruditè uerbo Pudet, statim subiecit
Athenienses, ut propter qualitatem urbis, turpitudine
maior appareat. Neq. possumus queri.) Doce me
aliquam ereptionis defensionem: Adhuc speciosus a-
liquis locus errato, si quis liberorum eius ingratum
me uocarit: Quo crimine proferendo, reprehensio-
nem diluam? Quid ab eis uitiosè factum culpando,
dedecus effugiam? Neq. enim si alij fuerūt.) Obie-
ctionis inficiatione, obiectionem soluit, dicendo:
Hoc nō diluet probrū, sed ignominiam augebit: e-
uertis maiorum suffragiū: petulāter rescindis quæ il-
li iudicarunt. id quòd adjicitur, cōfirmat ueritatem:
Quanto præstantius est, eorum qui uiderunt & ad-
fuerunt, testimonium, quàm eius qui præter auditū
nihil habet? Et de quadringentis.) Fuit enim quæ-
dam bello Peloponnesiaco quadringentorum oligar-
chia, quam qui abrogarunt, ijs honos est habitus.

Vtilem operā nauarunt.) Sub XXX tyrānnis sci-
licet. Tum enim homines populares, non ferentes
eorum improbitatem, in exiliū abierunt: quos qui
susceperunt, fuere in admiratione.

Quòd

αὐτοῖσι τις ὑμῶν ἐκείνο πείπειται. τὰς τῶν ἐξωθεν ὑπὸ
 σωθῆναι δὲ οὐδὲν ἔστιν ἐκ τῆς ἀπολύτης νόσεως ὑποβέβη-
 λαι πρότασις. ἐλεγεμὲν δὲ ὅτι, τὸ κατὰ τὸν ἐπικέρδιον ὑπὸ
 χεῖρμα, ἢ μελλόντος ὅτι βλάβης. ὅθεν ποινῶν ὑποσφραγι-
 ζέται, κατὰ τὸ νῦν προκαίμενον γινώσκοντα, ἀντίπεσε γὰρ ἐκ
 τῶν λεγομένων: ἀλλ' ἔκ αὖ δὲ καὶ ἐκ τῶν πόλεων ὑπο-
 γετῆναι. ὅθεν γὰρ ὅτι πόλεμος. πῶς ὅπου ἀγωνίζομε-
 νον λυεῖται ἐκ κοινῆς τῶν ἀνδρώπων φύσεως, καὶ τῶν κοι-
 νῶν λογισμῶν, ὡς ἀδύνατον τὸ μέλλον, καὶ πάντα χρεὶ πῶς
 δοκᾷ. ὅπως ὑποσφραγίζετο; ἢ τῶν πόλεων τῶν γινόμενων
 ἐκ τοῦ νόμου βλάβη, εἰ γινώσκοντες. καὶ γὰρ συνδύχο-
 μαί. τὴν ὑποβολὴν ἐκ δυνάμεως ἀδύνατον, κοινῶν νόμων ἐκ
 ἑκῆς ἐκ τῶν. ὡς μὴ λυθῆναι δέησει χρῆσθαι. (καὶ οὐκ ὄντως,
 εἰς ὅτι γινώσκοντες καὶ χρεὶαν ὑποσφραγίζετο. ἀγνοοῦν γὰρ τὰς
 δυνάμεις πόλεως ὑπὸ τὸ χεῖρον οἱ πονηροὶ νόμοι. τοῖς μὲν
 γὰρ ἀγαθοῖς ἀνδράσι, καὶ τοῖς ἀμείνοσι νόμοις, ἀκλόνηται
 τὸ πρᾶγμα καλῶς. τοῖς δὲ γυναιξί, πῶς τὸ φάσμα ἢ με-
 ταβολή. ὑπερβῆκεν κατὰ μικρόν.) κατὰ μικρόν ὑπερβῆ-
 ραι καὶ ἀπώλυντο. εἴη γὰρ τὸ φθίρειν. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀνθρώποι
 ποιῶνται μὲν ὑπερβῆκεν τὰ χρεὶμα: εἰς τὸν δὲ ἄβυσ-
 λὸν ἐκτὸς. ὅς καλῶς πρᾶγμασεύει τὴν πόλιν.) κατὰ
 ἀμφοτέρωθεν δὲ ἀνυσίμῃ ἀχρηστον καὶ ἀλυσίμῃ τὸν νόμον. γινώ-
 σκοντες γὰρ τὸν νόμον ἢ τὸν πρᾶγμα ἀδύνατον πρὸς
 ἐστὶν: ὅθεν πῶς καὶ φάσμα συμβαίνει, τὸ ὑποκα-
 ρεῖντα ἔξωθεν. ὅποιον μόνον ὡς ἀνδρῶν ἀβύσσου. ἀλλ'
 ὡς ὑποσφραγίζετο τὸ αὐτὸ τόπος. ἀφ' ὧν δὲ ἐχρὸν ἔμμελιν.
 ποδὲ μὲν γὰρ ὑποσφραγίζετο πάλιν μέλει ποιεῖν τὸν λόγον. δὲ κα-
 νὸς ὅπου βλάβη τὴν πόλιν. ὅθεν ἀκλόνηται ὑποσφραγίζετο, εἰ
 καὶ οὐ γινώσκοντες. ἀφ' ὧν δὲ ποδὲ ὑποσφραγίζετο ὑποσφραγίζετο.
 ἐκείνο μὲν γὰρ ἰδίον, ὅθεν ὅποιον. ὅτι ὅποιον ὅλας τὰς ἐ-
 σωτὴν πατρίδας συμμαχίας κατέσχευον τῶν δυνάμεων. ἀλλ'
 τὸν πρὸς πόλιν, μεταβεβήκειν ὑπὸ τὰς πόλεις: ἰδίᾳ μὲν
 θῆκε τὸν λόγον, ἰδίᾳ δὲ τὸν ἀπὸ ἐκτὸς. μετὰ δὲ ταῦτα
 πάλιν τὰς πατρίδας τὰς ἐσωτὴν πρᾶγμασεύειν τῶν
 συμμαχίᾳ τῶν δυνάμεων. δύο δὲ ἀνύει ἀφ' ὧν ποιεῖται ὑπο-
 σφραγίζετο. γινώσκοντες τὸν νόμον ἀδύνατον ὅθεν ἐκτὸς
 ὑποσφραγίζετο: ὅθεν δὲ, ὅποιον καλὸν μὲν δὲ ὡς ἀκλόνηται καὶ
 πῶς βεβαιώσας ὑποσφραγίζετο ὑπὸ τῆς πόλεως καὶ ποιεῖται
 καὶ οὐ γινώσκοντες. ὅποιον δὲ ὡς ἀδύνατον: γινώσκοντες δὲ ὅθεν
 πῶς πόλεως. πῶς δὲ ἢ ὑποσφραγίζετο καὶ γινώσκοντες καὶ γινώ-
 σκοντες. ὅποιον ὑμῶν τῶν πρὸς βυθῶν. ἰκανὸν ποιεῖται
 τὴν πόλιν τῶν λεγομένων ὡς ὑμῶν μετὰ τοιαῦτα ἐκτὸς ἔσται.
 ἀλλ' ὅθεν ἢ μετὰ μὲν καὶ. ποδὲ τῶν τῶν ἐκτὸς ὑποσφρα-
 γίζετο εἰρηκὲν γινώσκοντες πῶς πόλεως: ὅθεν ἢ ἐκτὸς καὶ ἀνδρῶν
 νῆες εἰσέλθω, ὡς γινώσκοντες ὅθεν ἀβύσσου λακεδαιμόνιοι σφό-
 δρα. ὑποσφραγίζετο. ἀφ' ὧν καὶ οὐ γινώσκοντες ποδὲ ὅθεν
 λῆρας ποιεῖται. καὶ ἐκτὸς πόλεως κατὰ πόλιν. ὡς ὅθεν τὴν
 ἀναρχίᾳ καὶ τὴν φύσιν ὑποσφραγίζετο. ἀλλὰ πῶς
 οὐ γινώσκοντες μὲν ὅποιον. ἀνύειν ἔχει ἐκ δυνάμεως. ἐκ δὲ ἐκ-
 τὸς τὸ πᾶν, ὅθεν τὰ ὅπλα, ὅθεν ὅποιον πόλιν καὶ ἡγεμῶν
 σαρ: ἀλλὰ βλαπτομένη καὶ ὅθεν, κατὰ φρονήσαντες τῶν
 ἐξω, εἰς ἐκτὸς τὸ σφᾶντα: τὸν μὲν ὑμῶν κίνδυνον τὸν
 ὡς ἀσφαλῶς πῶς ποιεῖται. ἢ ὑπὸ ἀντακλίδος. ὅθεν
 ὅθεν τὴν ἀρχὴν εἰρηκὲν πῶς βασιλείᾳ τὸν μέγαν ἀφ' ὧν
 μὲν: γινώσκοντες γινώσκοντες τὸν νόμον κατὰ πόλιν καὶ ἐκτὸς
 τῶν βαρβάρων πεποικῆκε. τότε ὅθεν φησὶν ἐκτὸς ἀδύνατον ἀ-
 νδρῶν λακεδαιμόνιοι. ὑμῶν δὲ ὑποσφραγίζετο. ὅθεν πῶς ποιεῖται
 ἐκτὸς ἢ πᾶν. εἰς ἀκλόνητον ὡς ἀβύσσου σφοδ-
 ρῶς. Σκέπεται τις ἢ πᾶν ποδὲ τῶν κεκρυμένων πάλιν: καὶ
 ἀναρῶν τὸν νόμον κατὰ πόλιν τὴν πόλιν: ἀλλ' ὅθεν τὸν νόμον
 τὸν νόμον. ὅθεν τὸν νόμον τὸν νόμον. ἀνὰ γινώσκοντες ὅθεν
 ἀνὰ γινώσκοντες τὸν νόμον κατὰ πόλιν καὶ ἐκτὸς. ὅθεν
 ἐκτὸς ὅθεν. οἱ γὰρ μὴ τὸν νόμον κατὰ πόλιν, παρὰ
 τῶν ἐκτὸς δυνάμεων τὴν γινώσκοντες ἐκτὸς. ἀλλ' ὅθεν φησὶν ὅθεν
 καὶ οὐ γινώσκοντες ἐκτὸς, ἢ ὅθεν, ἢ ἀπὸ κατὰ πόλιν
 Demost. tom. 5.

Quod si cui uestrum illud persuasum est. Postquā
 exterorum beneficia coaceruauit: sumptam ex con-
 sequenti sensu propositionem subiicit. Diximus au-
 tem, argumentum de Epicerde allatum, agere de fu-
 turo damno. Hoc igitur in sententia nunc proposita
 concludit. Occurrebat enim ex ijs quæ dicebantur:
 At non opus nobis erit eo, qui bene de nobis merea-
 tur: neque enim bellum est. Cum qua obiectione dū
 dimicat, à communi hominum natura & communi
 sensu: Futura esse incerta, & expectanda esse omnia:
 sic obsignat per hæc id damnum quod secuturū sit, si lex
 rata habeatur. Atq; ego unā precor. Insignē suā be-
 neuolentiā significat, ut quod unā precari non grauetur.

Qua, nisi abrogetur, utendum erit. Si rata habe-
 tur, uerisimile est, fore paucos qui bene de Republi-
 ca mereantur. Deprauant enim, & infelicitant fortu-
 natas urbes, prauæ leges. Prestantibus enim uiris, &
 legibus melioribus, felicitas comitatur: contrarijs,
 res mutantur in deterius.

Paulatim regrederetur, & periret. Quoniam homines prudentia parant
 opes: per imprudentiam, partas amittunt.

Quæ urbem in rebus secundis. Vtroque modo
 legem inutilem, & nequaquam cōducibilem esse o-
 stendit. Dum enim in tuto uiuimus, rei ignominia
 adest. Si quid aliud & malum acciderit, qui auxilie-
 tur, non habebimus. Neque uerò solum Atheniē-
 ses. Aliud argumentum eiusdem loci, non parū ta-
 men differens. Iterum de homine bene merito uer-
 ba facturus est: & ostendit quantopere lædat Rem-
 publicam, & quot bene meritis priuaturus sit Ré-
 publicam Leptines, si postularit occasio. Differt au-
 tem ab argumēto de Epicerde allato. Illud enim pri-
 uatum, hoc publicum est: adiūxisse eos totas urbes,
 patrias suas, ad societatem populi. A personis enim
 singulis ad urbes transit: & cum seorsim Leuconem,
 seorsim Epicerdem posuisset: multitudinem subiicit
 eorum, qui effecerunt, ut patriæ suæ sociā arma cum
 populo iungerent. Duo autem confecit per talia ar-
 gumenta: unum, absurdissimum esse, fraudare bene
 meritos: alterum, effecturos eos esse fraudatione il-
 la, ne qui talibus & tam acerbis temporib. bene me-
 reri uelint: in annonæ penuria Leucon, in calamita-
 tibus Epicerdes. * Perfectum enim beneficium est
 in uerbis & in factis positum.

Quod è natu maiorib. inter uos. Satis sibi fidei
 conciliat, dicendo, Vos me talia docuistis. Sed cū
 magnum illud prælium. De hoc prælio dixit Hype-
 rides in oratione aduersus Dionem: & ab Ephoro
 atque Androtione refertur, magno prælio uictos ef-
 se à Lacedæmonijs Athenienses. Per caduceatores fœdus atq; amicitiam sancire,

Et transitum tenere. Vt & recessus & fuga peri-
 culosa esset. Sed cum in armis propè essent. Au-
 gent hæc uerba beneuolentiā: Non timuerūt mul-
 tudinem, neq; arma, neq; ciues reueriti sunt: sed co-
 actis ijs qui intus, despectis ijs qui foris erant, exerci-
 tum introduxerunt, & periculum uobiscum adeun-
 dum, uitæ securitati prætulērunt. Quæ sub Antal-
 cida. Hic est qui turpem illam pacē cum magno Re-
 ge pepigit, in qua Græcos Asianos Barbaro dedit.
 Tum igitur, inquit, expulerunt eos Lacedæmonij,
 uos suscepistis, & ita uti par erat, charos habuistis o-
 mnes. Si quis audiat deliberare Atheniēses. De-
 liberat iam aliquis rursus de cōfirmatis rebus, & to-
 lit decretorum fidem? Alienus Atheniensibus est i-
 ste sensus, abhorret ab Attica ista pusillitas.

Age recita mihi. Recitat decretum, ut uerecun-
 diam in eis excitet. Cum commemorantem audie-
 rit. Qui enim oculis non perceperunt: è narratio-
 ne eorum qui norunt, rem cognoscent. Qui igi-
 tur, inquit, tempora illa seu spectauit, seu audiuit: is
 perpen-

[illegible][illegible]

ταῖς ἀθλιωταῖς χερσὶν ἀναγκάσαντες : πάλαι δεμῶν
Demost. tom. 5.

sanē & perijissent, & in ea calamitate perpetuū fuissent. Iniquissimū igitur est certa subire periculū: & si euaseris, priuari ipse & honore. Grauit̃er equidem ferrem.) Vt bonus ciuis patriæ uicem dolet, si ea generosis uiris destituatur. Operæ præciūm autem est suauitatem sententiæ admirari. Dicendo enim, Grauit̃er ferrem, si respublica non haberet generosos & benemeritos uiros: declarat, quia beneuolentia rempublicam prosequatur, præsertim cum ægrè ferat, ita esse ciues animatos, ut pro patria subire periculū recusent. Nam & cætera bona.) Est hæc eiusdem sententiæ confirmatio, adhibita ab oratore. Quia uerò fieri poterat, ut & in mala urbe unus esset optimus, propterea dixit, plurimos & optimos, ut illud esset multitudinis, hoc uirtutis. Ac primum Cononem.) Auspicatus à peregrinis, ad disputationem de ciuitatib. uenit: primum ut ostēderet, quā multī exteri de republ. sint benemeriti, & quā multorum hospitem eguerit aliquando auxilijs. Hic autem unus est decem illorum ducum, Timothei pater, cuius meminit etiam in Philippicis. Cur autem Cononem Chabriæ præposuit: de quo solo in hac oratione laborat. Respondemus, suspicionem fuisse, eū propter filium eius, non propter utilitatem rei,

B publicæ, causam hanc suscepisse, & cum matre eius cōsuetudinem habuisse. Ne igitur eum de industria, & tanquam ex composito proferret, sed ut propter rempub. uerba facere uideretur: ea gratia Cononem primū posuit. Vel uirū, uel res gestas.) Et mores eius, & facta cōmemorat. Fit enim, ut idem & honeste uixerit, & nullū munus publicū administrarit. Propterea hæc duo coniunxit, duas qualitates simul examinans, & personæ & actionē. Licet enim cū personam accusas, actionem nō reprehēdere: licet & in approbatione rei, personę qualitatem perstringere. Nūc utrinq; homini laudem conciliat. Ut ē uestrū quibusdam audire licet.) Natu maioribus. Sed quoniā dixit audire, auditus aut parum habet fidei: addit, quod uiderunt, qui renūciarunt. Cum urbs nostra infirma esset.) Circa finem belli Peloponnesiaci, Arginusis, Lesbi quodam loco, ubi cum Lacedæmonijs Athenienses pugnaverunt, & quanquā uicerant, tamen cadauera interfectorum propter tempestatem, ē mari tollere non potuerunt. prælum enim nauale cum miserāt. Proinde interfectorum cognati ā quibusdā calumniatorib; inducti, lugubri habitu populū adierunt, eiusq; sibi beneuolentiā conciliarunt. Populus igitur decē ducum alios exilio, alios morte multauit. Quare hi ante iudiciū fugerunt, scientes quid mali sibi immineret: ē quorum numero & Conon fuit, & ad Euāgoram Cypri principem abiit. is ei amicitiam regis Persarum conciliauit, cum quo ipse habebat amicitiam. Cum autem eo tempore Lacedæmonij ocium agerent, & regis prouincias infestarent, Conon arrepta occasione, regi promissit, se illos superaturum, si ab eo accepisset exercitum. Quo accepto, & ad Cnidum Carix oppidum congressus, Lacedæmonios uicit, & Athenas redijt, neque eos propter sui condemnationem auersatus est.

Cum nihil omnino adiumenti haberet.) Cum nihil, inquit, adiumenti ei attulisset Respublica, nāuali praelio superauit Lacedæmonios, imperator creatus à rege Persarum. Qui prius alijs imperabant,) Non dicit, consuefecit ut parerent nobis: quāquam consequens erat ad hoc, qui imperabant alijs, dicere, ut parerent nostro imperio: sed quoniam id ab historia non habebat, Consuefecit, inquit, ut uos audirent, quia conditiones pacis acceperunt.

Erexit mœnia.) Quæ Lacedæmonij coegerat Athenienses suis demoliri manibus: olim à Themistocle post Medicam uictoriâ extracta. Harmostas autē appellat.

ἀνέστη τὰ τ' ἴκη.) ἃ λακεδαιμόνιοι κατέσρεψαν,
ἐλέους οἰκοδομησάντων μετὰ τὴ μηδικῇ. ἀρμοςὶς δὲ
M 2 οὐ γν

αὐτὸς γὰρ ταῖς πόλεσιν ἀρχόντας τῶν λακεδαιμονίων λέγει. A
ἐκάλει δὲ αὐτοὺς ὅτ' οὐ, ὅσα τὸ ἀρμόζειν τὰ ἔθνη τῶν πολιτῶν
τοῖς τῶν λακεδαιμονίων νόμοις, ὅς τ' ἔθνη κυκλάδων μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἄλλων. καὶ γὰρ τοὶ μόνον τῶν πάντων. μόνον,
μετὰ τὸν ἀρμόδιον καὶ ἀριστογέγονα. ἐκείνῳ μὲν Φιλο-
πύμῳ. ἀνακοινοὶ τὴν Φιλοπύμῳ· ἵνα ἀρσέβουται καὶ
ἐαυτοὺς βλάψωσι. ἀγαθὸς τοῖς ἄλλοις ἀπὸ γῆ-
του. οὐκ εἰπέ, πολίτης ἐάν τις ἄλλος εὐ ποιήσῃ, καὶ ἡ
πόλις κρινῶν τῶν καπορθωμάτων. πρῶτον. πάλιν
μετ' ἐκείνους. ἀλλὰ καὶ ἄλλων πολλῶν. ὅς πάντες γὰρ
μεγιστοὶ τὸν πολίτην τὴν πόλιν τιμᾶν. ὅσα δὲ πρὸς ἐθνε
τὸ ἄλλων. οἱ δὲ καίως. πῶς οἱ φόβον αὐτὸν ἐπὶ μ-
σαν, ἢ ἀνέγκη; ὅσα δὲ πρὸς κείνῳ τὸ δίκαιός· ἵνα καθεστῇ
ἡ Φιλοπύμῳ. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν μόνος τὸτ' ἀφαιρεθῆσθε. τὸ
ἀφαιρέσει τοὺς δολωπικῶν ὅτι τὸ μὴ πᾶσις ἀφαιρέσει
τάς δεδωμένες ἡμῶς τῶν κόνωνι, ἀλλὰ τὴν ἀτέλῃαν μόνον.
γνοίη δ' αὖ τις πρᾶβειν. ὅχ' ὅλον τὸ θεμιστοκλέα πρᾶβᾶλ
λ' ὅλον τῶν κόνωνι; ἀλλὰ τῆς τοιαύτης τοιαύτης. ὅκα ἄρ' πᾶν
τῶν δὲ τὸ πᾶν συγκρίνῃ ὑποχρεῖ τῶν θεμιστοκλέα τὸν κόν-
ωνα. ὅς γὰρ αὐτὸς πρᾶβειν ἀμφοῖν πρᾶβῃσιν. ἀλλὰ ἄρ' τὸ
τῆς τοιαύτης μόνος. ὅς γὰρ ἀναγκάσιον ὅτι, γὰρ ταῖς συγκρίσεσι
σταῦτα πᾶσι παραβᾶλ. ὅς ἰσχυρᾶς γὰρ γὰρ τῶν ἐλγόνος
ἐγκωμῶν, συγκρίνῃ τὴν ἐλγόνων τῶν ἡρακλῆ, ὅκα ἄρ' τῶν
πρᾶβῃσιν αὐτῶν ἐγνώρισεν; ἀλλὰ τὴν ἰχθυὶ καὶ τὴν ῥώμῃ
μόνῃ αὐτέθηκε τῶν κάλλει. καὶ διδῶσιν ἡμῖν οἱ παλαιοὶ
διωρήματα, μὴ Φιλονεικῆν πρὸς τὰ ἰχθυῶν, μὴ δὲ μάχεσθαι.
μὴ δὲ μὴ ὀκνεῖν ἀφ' ἐνός πινθ. τὸ πρᾶγμα θεωρεῖσθαι
τὴν σύγκρισιν ἐργάζεσθαι. ὅς γὰρ μέγιστον πρὸς μέγιστον
τῶν τεχνῶν συγκρίνει, ἀλλὰ τὸν τρόπον μόνον τῆς τοιαύτης
καὶ πρᾶβειν δὲ τὸν ἡγεμόν, γὰρ ὅς πλείον ὅσα φερέ. πῶς μὲν
γὰρ ἡγεμόν τὸ πᾶν τῶν ἄλλων λακεδαιμονίων; νυνὶ δὲ, ἡτ-
τῶν τοῦ πόδου * ῥόδου ὑπὸ τοῦ βασιλέως. ὅς πᾶν ἡγεμόν
κλεῖψας γὰρ ὅς τῶν τῶν πόλιν ἐκείνῳ τεχνίτῳ ἐδ-
ξεν, αὐτὸς τὸν ἡγεμόν. λέγεται τοῖς ἐκείνῳ τεχνί-
τῳ. σιωπῇ μὲν τὸ δῆγμα θαυμαστὸς, ὅτι δὲ παλαιῶν;
καὶ ἵνα ὑποκλέψῃ τῇ σιωπῇ τὸν θεμιστοκλέα τὴν μνή-
μῃ. καὶ πάντων ἰσως ἀκκοῦσθε. ἡγεμὶς ἵσεως ἀν-
εσθῇ ἀπᾶν τὰ τέχνη. μολὶς φθόνον τὸ μέλλον ἀκ-
σι. ἐπειδὴ τὸν θεμιστοκλέα αὐτὸν ὁρᾷ κείνῳ κρείττονα,
ἐκείνῳ θέρπει δὲ τὸ μέλλον τῶν λόγων. ὅς δ' ἐλάττω ὅκα
τῶν ἡγεμόνων. ὅκα φησὶ δῖος ἡγεμόν ἡγεμῶν τὰς πρᾶβῃς
αὐτῶν τῶν λόγων τῶν συνεφαντῶν. εἰς, ἀλλὰ τὸν πᾶν
τὸν χαβείν. αὐτὸς τὸν ἄρ' δὲ. λέγειται τῶν λόγων· ἵνα ὅς
ἀνέγκη δὲ τῶν χαβείν ἐρχεσθαι. ὅκα ἐκ φθορίας,
ἀλλ' ἐπομπῇ τῶν λόγων. ἀφείλετο γὰρ τὴν ὑπόνοιαν τὸ
δοκῆν πρὸς χάριν ὑπὲρ τοῦ χαβείν παιδὸς λέγειν. πᾶν-
ταχὺ δὲ τὸν πᾶν συμπλέκει τῶν τοῦ πατρὸς ὀνόματι;
καὶ πᾶν τὸν πατρός εἰς ἀπόδειξιν κέχρηται. δῖος ὀνό-
μα, ὅσα τὸ πατρός ἀφίωμα τὴν δωρεάν ὅς πᾶν ἔχειν δοκῇ,
δῖος ἐκ τῶν τῶν ἐλγόνων τὸν ἐλεγχον. εἰ ὑπὸ τοῦ-
τοις καὶ τῶν τοῖς τοῖς δῖος γέγονε, ἀφείλετο τὴν
ἀτέλειαν. ἵσε μὲν οὐκ ἴσως καὶ ἀνδρὶ τῶν παρ' ἐμῶν λόγῳ.
πρὸς τὴν λαβὴν τὸν ἀνέκοντα, μάρτυρα τῶν αὐτῶν ποιησά-
μεν λόγῳ· ἵνα εἰς βάλλων εἰς τὰ τοῦ χαβείν ἐγκωμῶν,
μὴ χάριν δοκῇ τὸν λόγον ποιῆσαι. σιωπῇ δὲ τῶν
αὐτῶν ὅτι σιωπῇ τῶν ὀνόματι· ἵνα καὶ εἰς ἀμάρτυρα
πόδου τὸν πᾶν τυγχάνοι, μὴ τὸν τῶν * πρὸς γὰρ τὸ
κατηγόρημα γῆνται. ὅκα ἀρλογεῖται δὲ ὑπὲρ τὸν ποῖον-
τῶν, τὸν ποῖον; ἵνα μὴ δοκῇ ὅς πᾶν κνίσειν δῖος γὰρ ἀρ-
χῇ ὅς ἀκρόντας. πρᾶβειν δὲ τὸν λόγῳ, ἀρλογίαν
πεποιήται, εἰπὼν: γὰρ φανία τέθραπται τὴν τοῦ πα-
τρός ἀνείρεσιν: ὅς εἶναι μετὰ σπῆν τὴν ἀρλογίαν. εἰ
γὰρ ὑπὲρ ἀδωαίω ἀπώλετο: ὅσα τὸν δῖον ὅς πᾶν π-
στῶ γέγοναι. καὶ ὅς γοργῶπαν ἀπέκτανε. ὅσα τῆς γὰρ
δῖος ὀνόματι, ὅκα κνίσει χαβείν γὰρ ἀνείρε ἀπῶν
δῖος

appellat, prætores Lacedæmoniorum in exteris ur-
bibus: quos ita nominabant, quod mores civium ad
Laconum imitationem conformarent. Insularum.)
Non Cycladum duntaxat, sed etiam aliarum. Pro-
inde soli omnium.) Soli post Harmodium & Aristo-
gitonem. Quare ille gloriari.) Communitatem
inculcat: quod donis Cononem priuantes, etiam sibi
metipsis noceant. Alijs boni causa fuerit.) Dice-
re uult, Si quis cuius alijs benefecerit, etiam respubli-
ca particeps est successu. Primum.) Rursus post
illos. Sed etiam ab alijs multis.) Non enim omni-
no maximum est, si cui a ciuitate honos habetur. i-
deo adiecit, Ab alijs. Qui iure.) Quid igitur, si qui
meta eum coluerunt, aut necessitate? Ideo additum
est, iure, ut purus sit honor. Sola uero uestra hæc
donatio ei eripietur.) Hæc eripietur, indicat, non o-
mnes eripi Cononi datos honores, sed immunitatem
solum. Idque intelligetur, si comparabimus.) Non
totum Themistoclem comparat toti Cononi, sed fa-
ctionem murorum factioni murorum. Non igitur ex
omnibus locis comparare instituit Themistocli Co-
nonem (neque enim res eorum gestæ sunt inter se
similes) sed factionem murorum duntaxat. Neque
enim necesse est in comparationibus omnia confer-
ri omnibus. Nam & Isocrates in Helenæ encomio,
dum Helenam cum Hercule confert: non res eorum
gestas exposuit: sed uim & robur duntaxat cum pul-
chritudine contulit. Ac præcepta nobis dant uete-
res: Non esse contendendum, neque pugnandum no-
bis contra robusta: neque tamen dubitandum, si res
at una duntaxat parte considerentur, eas inter se co-
ferre. Non enim magnitudinem cum magnitudine
mœnium comparat, sed rationem duntaxat factio-
nis murorum. Tempora autem prætermisit, in qui-
bus plurimum interest. Tum enim duces erant o-
mnium Græcorum Lacedæmonij, nunc uicti a re-
ge Persarum circa Gnidum. Itaque dissimulato tem-
pore, quo quisque illorum urbem muniit, factum Co-
nonis amplificat. Ille quidem fertur condidisse
mœnia.) Contrahit narrationem mirabiliter, ut ue-
llestam: eaque de causa, ut breuitate Themistoclis me-
moriā sufficeretur. Ac omnes fortasse audiuitis.)
Hoc est, Scitis ut fraude muros erexit. Nemo
id quod dicam cum inuidia audiat.) Cum eum The-
mistocli anteponat, non ab re quod dicendum erat,
uerbis lenit. Neque deteriori conditione esse quā
oratores.) Non igitur iustum est, inquit, res gestas
eius uinci oratione sycophantarum. Esto. Sed Cha-
briæ filium.) ἄν pro ἄν δὲ, id est, Age uero, * dicen-
dum restat, ut necessitate uideatur ad Chabriam ue-
nire, non de industria, sed institutam orationem pro-
uens. Sustulit enim suam opinionem, ne uideatur ad gra-
tiam, Chabriæ filium defendere. & ubique filium
cum patris nomine implicat, & patris persona ad co-
firmandum utitur: eo nimirum, quod propter patris
dignitatem donum habebat filius: atque ita absurdita-
tem ostendit atque coarguit, si post tot & tanta bene-
ficia immunitatem ei eripiant.

Scitis autem fortassis etiam sine mea oratione.)
Anteoccupat, & auditorem suæ orationis testem fa-
cit: ut ne in Chabriæ laudes ingressus, gratiæ causa
uideatur uerba facere. Confitentur & ipsi, eum fuisse
præstantem uirum: ut etiam si aliquid filij culpa sit, nō
tamen eius persona accusetur. Neque uero mores fi-
lij defendit: ne statim in principio tanquam irritate
auditores uideatur: sed progressa oratione defensio-
nem affert, his uerbis: Pupillus educatus est propter
patris interitum. Quare translatiua est defensio. Nam
si pro Atheniensibus occubuit: propter populum fi-
lius talis euasit.

Ut Gorgopam occiderit.) Dux fuit Thebano-
rum, quem in Megina occidit Chabrias, ab euntium
ad ferentem.

Bonditau

ἡ πόρ ἡναιτίος δὲ ὁ τῷ λεπτίνῳ νόμος. εἴτα καὶ ἐτόρου, A
τοῦ κελεύοντα ὑποβύθου ἐν γραφῇ, τὸν ἡναιτίον εἰσφε-
ρόντα τοῖς ὑπάρχουσιν νόμοις: ἵνα δὲ ἢ τὰς, τὸν οἰκείον
ἀπολύτως ἔχοντα δέξῃ, καὶ ὅτι ἐκ ἡναιτίου ὅστις κατηγο-
ρεῖ δὲ τῷ λεπτίνῳ, ὡς πᾶσι βικύσῃ. ὃ γὰρ ὦρετο ὁ σό-
λων.) τὴν γνώμην τῷ νομοθέτῃ φησὶ. θεσμοθετεῖται δὲ ἐκ-
λεγονταὶ ἐξ τῶ ἡναιτίου, οἱ τῶν ἡναιτῶν ἀρχόντων εἰσὶ, δι-
ὧν τὰ πολλὰ διοικεῖται πράγματα. νομοθετεῖται δὲ οἱ ἀεὶ
μὲνοι δικασταί, τὸν ἐκαστὸν νόμον, ἢ λύνοντες ἢ κυρύν-
οντες. οἱ θεσμοθετοῦντες τὸν ἡναιτὸν ἡρχον. ὁ δὲ τόρος δὲ ἐ-
δικιμάζοντο, δὲ τὸ ἐκείθεν εἰς τὸν ἀρείον πάγον ἐρχόμενα, εἰ
μὴ τις μεταξὺ διέβηκεν. ὥς δὲ δανάτω ἐμμένον οἱ ἀ-
ρειοπαγίται. αὐτὸ δὲ νόμος αὐτῶν, καὶ ὅς καὶ τὰς ἀρ-
χάς.) ἀπὸ τῶν φησὶ αὐτοὺς νομοθετάς. πολλὰ καὶ βαρύνει δὲ αὐ-
τῶν δὲ νόμος καὶ ὅς εἰσι καὶ ὅτι ἀρχόντες. καὶ πάντες, ὡς
ἐτυχε πίθεσθαι. ὑπὸ καμρὸς τεθνηκας.) πῶς γὰρ τὴν χεί-
ρα εἰσφέρει οἱ πολιτοδύμιοι νόμος: ἢ ὅτι ὁ ἐν τῇ καμρῷ,
ὡς λαθεῖν. ἀπὸ ἐλάττων τὸ μὴ χεῖρα. ὡς ἐγὼ πω-
θάνομαι.) τὴν ἀρχὴν λέγει, καὶ τὴν τὸν τρόπον ὅσον ἡρῶν
τὸ νομοθετεῖν. δὲ αὐτῶν δὲ εἰπὼν, ὡς ἐγὼ πωθάνομαι, ἵνα
ἡ γὰρ τὸ σωεῖσθαι: τὴν ἀπὸ δὲ τὴν γνώσιν παραδιδω-
σι, καὶ ἵνα μὴ δέξῃ δὲ βάλῃ * αὐτὸν. ποσὸν ἢ οἱ ἐ-
καστοί.) ὅτι δὲ φησὶ ποσὸν ἀντικείμενοι εἰσιν, ἡμεῖς μαρ-
τυρεῖτε. δὲ ὑμῶν γὰρ νομοθετάς ἐκλέγετε, καὶ μέγα νῦν
πείρασ ἐκ ἑαυτῶν τὸ πρᾶγμα, δὲ τὸ πλείους εἶναι αὐτῶν ἡναιτίους
νόμους. σωεῖτε ὅν τρόπον, ὡς αὐτοὶ ἀβλυαῖοι.) ὅτι ἐ-
καστοὶ τῶ νόμου: ἐπειδὴ καὶ πόδι αὐτοὶ ὁ λόγος ἔστι.

πρῶτον ἢ παρ' ὑμῶν ὅν τοῖς ὁμομοσίοις.) ὡμνοῦν γὰρ
οἱ δὲ κἀκόντες. πρῶτον δὲ τὴν τάξιν, ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι
καὶ τῷ κυροῦ. δὲ γὰρ πᾶσι ἀναγνωσθῆναι τῷ δὴ μῶ, ἐπει-
τα πᾶσι βῆναι, εἴτα λαβεῖν τὸν γραμματεῖα, καὶ μετα-
ταῦτα αὐτοὺς δικάζοντας ἀκούσαι. πῶς δὲ εἰπε πρῶτον παρ'
ὑμῶν: ὅτι εἰς γὰρ πᾶσι αὐτῶν ἔστι, ὅς ἐκέρχον αὐτοὺς εἰσφε-
ρόντες νόμους, εἰ μὴ οἱ νομοθετῶν, οἱ τινὲς ἐκλεγοντο δικιμά-
ζειν αὐτοὺς νόμους. ἵνα εἰς ἢ πόδι τῶ ὄντων ἐκαστὸν νόμον.)
αὐτὸ γὰρ ὅσον καὶ δὴ νόμους πόδι ἐνός εἶναι πρᾶγμα δὲ βλα-
βόρον. ποῖα γὰρ αὐτοὺς ἡμῶν δὲ ἀπατάμεν δὲ τὰς αὐτοὺς ἐ-
δικιμάτας. ἐνός γὰρ ὄντος τῶ νόμου, ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ ἀπα-
τάμεν ποσὸν. πρῶτον τῶ ἐπὶ ὀνόματι.) ἀνδριάντων ἢ
σαν τῶ ἡρώων, ἀφ' ὧν καὶ αἱ φυλαὶ ἐπὶ ὀνόματι ἦσαν. ἡ δὲ
πρῶτα εἰν τῷ ἀπὸ τῶν δὲ ἡμῶν. παρ' οἷς ὁ βυλόμενος
νομοθετεῖν πᾶσι βῆναι: ἵνα πάντες ἀβλυαῖοι ἴδωσιν, πῶς
εἰς ἀρεσκείῃ ἢ τῶ ὑπὸ τῶ δὲ τῶ πᾶσι εἰσέκεισαν. αὐτοὺς
δὲ τῶ τῶ ἐκλεκτοῖς.) τῶ δὴ μῶ λέγει. ἐκεί γὰρ σωεῖται
τὸ ὅχλος. τρεῖς δὲ ἐγίνοντο ἐκαστὸν μὴ ὅς ἐκλεκτοῖς. ἀνε-
γνώσκοντες δὲ τῶ δὴ μῶ ὁ νόμος, ἵνα πάντες ἀκούσῃ,
καὶ ὁ βυλόμενος ἀντίλεγε. ταῦτα νομοθετῶν.) ὅτι ὅτι
ἐν τῶ δὴ μῶ ἡναιτίου, ἀλλ' ἀντὶ τῶ νομοθετῶν δὲ εἰσεί-
δω δὲ πᾶσι ἀνομιῶν τρόπον: * εἰς ἢ πᾶσι τὸ χρόνον, ὅτε πᾶσι
τὸν ὡρισμένον χρόνον γράφεται. ἐτόρος δὲ, ὅταν αὐτοὺς ὁ
νόμος κακῶς ἔχη, καὶ ἡναιτίως τοῖς παλαίοις. τὸν δὲ ἡ δὲ
τὸν χρόνον τῶς διεφίχεται. ὅτι γὰρ ὑμῶν τότε ἐπεί-
δωκε.) ἵνα καὶ βυλόμενος δὲ βῶσιν ἢ πᾶσι δὲ αὐτοῖς, τῶ λεπτίνῳ
λάβρα τεθικότος αὐτοῦ, καὶ αὐτοὶ ἢ μόνον τὸ ἐγκλημα.

ἡμεῖς δὲ ὡς αὐτοὺς ἀβλυαῖοι.) τὰ δὴ κῆρα ἐγράψαμεν
ἐν τῶ νόμῳ ἡμῶν φησὶ: καὶ πᾶσι φέρομεν πολλὰ κῆρα ἢ
να τῶ τῶ. λάβε καὶ λέγει. ὑπὸ τὸν νόμον ἢ λῆθες, πληρώ-
σας τὸ ἡ δὲ τὸν χρόνον. πρῶτον ἢ τὰς τῶ τῶ νόμους.) μέ-
γα, ὅ γὰρ ὅσον. ἀλλὰ τὰ κακῶς ἔχοντα * αὐτοὺς φέρε λῶν.
ἐτόρος δὲ πῶς. τὰ δὲ εἰς λέγει.) ὅτι αὐτοὶ τῶ νόμῳ λε-
πτίνῳ: ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐκείνους, τὸν αὐτοὶ λέγει ὁ δὴ κῆρα
νῆς. πᾶσι χεῖτε ὡς αὐτοὺς δικασταί.) θαρρῶν παροφύ-
νει αὐτοὺς ἀκρίβως ὑποσχεσθαι. * ἢ γὰρ αὐτοὺς λαθεῖν εἰσέ-
λασε. αὐτοὺς μὴ δὴν ὅτι τοῖς ὅσι νόμοις.) τὸ αὐτὸ βυλόμενος ἔχει τῶς δὴ κῆρας.

cui contraria sit Leptinea lex. Deinde & alia. obno-
xium esse actioni eum, qui legem legibus contraria
ferat, ut per hoc suam ostendat legibus esse consen-
taneam, & non repugnantem. Leptinem autem ac-
cusat ut violatorem legum. Neque enim putavit
Solon.) Sententiam legislatoris refert. Thefmo-
thetæ autem eliguntur quotannis seni, qui sunt ἐνο-
nem principibus, per quos res pleræque administ-
tur. Nomothetæ, delecti iudices, qui rogatam legem
sive repudiabant, sive confirmabant. Thefmothetæ
igitur annum magistratum habebant. secundò au-
tem probabantur, quod inde in vicum Martiū ascen-
debant, nisi crimen aliquod interea in aliquem ceci-
disset, & Arcopagitæ usque ad obitum manebant.

Leges autem quibus & eos imperare oporteat.)
Ait absurdum esse, legislatores sæpe probari: leges
autem, quarum autoritate & ipsi imperent, & o-
mnes, temerè ferri.

Ex tempore latas.) Magistratus enim è re nata fe-
rebant leges: aut accipiti occasione * ut laterent. Ar-
gumentum sumitur à minori.

Vt ego audio.) * Principium dicit, quod ad hunc
modum deligebantur legislatores. Ideo autem ait,
Vt ego audio, ne conscius esse: & auditui cognitio-
nem refert acceptam, ne * quem calumniari uideat-
ur. Tot contrariæ.) Tot, inquit, esse contrarias,
B ipsi testamini. E' uobis enim legumlatores deligi-
tis, & nondum rei exitus reperitur: eo quod pluri-
mæ sunt leges contrariæ.

Intelligitis quo pacto Athenienses.) Examinatio
legis, quia de ea oratio habebatur.

Primum apud uos qui iurastis.) Iurabant enim ij
qui ius dicebant. Primum.) Non ordine, sed di-
gnitate & autoritate. Recitata enim primum est po-
pulo, deinde proponenda, deinde scribenda, ac
tum demum audienda iudicibus. Quomodo igitur
dixit, Primum apud uos: nemo enim ante eos erat
alius, aut confirmabat rogatas leges, præter legum-
latores, qui sortitò deligebantur ad probandas leges.

Vt una de unaquaq; re sit lex.) Idipsum enim si u-
na de re sint binæ leges, efficit ut homines indocti
decipiantur ab oratoribus: qui, si una lex esset, non
usque adeò possent fallere.

Ante Eponymos.) Statuæ erant heroum, à qui-
bus nomina tribus habebant, ex mandato Apollinis
erectæ. Apud eos, qui uolebat ferre legem, propone-
bat, ut omnes Athenienses uiderent, utrum placeret
nec ne. stabant autem in illustri loco.

Eam autem in concionibus.) Apud populum, ait.
Ibi enim multitudo conueniebat. Tres autem con-
ciones habebantur, populòq; lex recitabatur, ut o-
mnes audirent, & qui uellet, refragetur.

Ea sanciat.) Non quod apud populum legem fer-
rent: sed ponitur pro, legem ferri sineret. Duobus
autem modis leges uiolantur: alter pendet à perso-
na, cum lex extra constitutum tempus scribitur: al-
ter, cum ipsa lex uitiosa est, & contraria legibus uet-
C ribus. Nunc igitur in persona uersatur.

Neque enim uobis tunc persuasum est.) Vt non
mirum uideatur, eos deceptos esse, cum Leptines
clam eam tulerit, & eius solius sit crimen. Nos au-
tem Athenienses.) Iusta, inquit, scripsimus in lego
nostra, & surrogamus ista longè meliorem. Cap-
e & lege.) Ad legem uenit tractata persona. Pri-
mum quæ in ista lege.) Partes, non totam: malis e-
nim abrogatis, rogat & sancit aliam.

Dice quæ sequuntur.) Non Leptineæ legis, sed
Demosthenicæ, quam post illius legem recitat.

Animaduerte iudices.) Fidenter hortatur eos,
ut diligenter considerent: neque enim latere studet.

Hoc est in receptis legibus.) Vt benemeritis sua
præmia teneant.

Antequam

πρίν

πρὶν ἔσθ' ἔλυσεν.) τὸν φαντασίαν νόμου. μαρτυρεῖται δὲ κα-
 τηρεῖται. ἑτέρου κελύοντος νόμου μὴ προτόρου πειθναί
 νόμου, πρὶν τὸν φαντασίαν λύσει. καὶ κατ' αὐτὸ ἔσθ' ὅτε
 ἐλπίσιν ἔξει τιμωρίας. εἰ γὰρ καὶ ὁ νόμος ἡ καλὸς,
 τὸν φαντασίαν δ' ἐκ ἔλυσεν, κατ' αὐτὸ ἔσθ' ὅτε πειθναί. ἀλλ'
 ἐκ τῆς οὐκ ὅτε.) ἀφ' ἑαυτοῦ. ἔγω γὰρ βέλπου. ὁ φαντασίαν
 ἔσθ' ὅτε οἱς ἐξῆς ἐγγυητὴν δίδωσι φορεῖται τὸν νομοθεσίας:
 ὅτι ἀκέρως τὰς θεωρίας λέγει, ἅς ἔδωκεν ὁ δῆμος. καὶ
 πρόσφατος δικαία.) ὅτι ὁ γὰρ εἰσφέρει νόμον οἱ πῶς δι-
 μοδιῶν, τὸν ἀναφίξας δικαιοδοτῆς κρίσει ἀφαιρεῖται.
 ὁ νόμος ὡς ἔσθ' ὅτε.) ἐκ ἐμῶν ἐν συμβολῇ πειθναί ἡ πόλις. ἡ
 γὰρ κρίσει τὸν ἀναφίξας ἐκείνου ἐκ ἀπείρας. ἀκέρως ὅ
 ἀνδρῶν ἀλλήλων, ὅ καὶ ταμναίαντα.) ἀναγνὼς τὸ οἰκείου
 νόμου, ὡς δεικνύσιν ὡς ἐστὶν ἀκέρως ὅτε πῶς μίαν πα-
 ραχέντι νόμο. εἴτα τίς τινι ἀντιποφορεῖται, πῶς τὸν πῶς
 αὐτοῖς εἰσαγόμενον νόμον. λέγει γὰρ ὅτι ἀπείρας φαντασίαν πα-
 ραχέντι νόμο, ὡς φησι λεπτίνης, δεικνύται
 πῶς τὸν γῶντος. ἵνα γὰρ καὶ τὸν ἀντιδικὸν σιωπολο-
 γῶντα λάβῃ, πῶς τὸν πῶντος τὸν αὐτὸν φορεῖται
 νόμος, ὅτε τὸν τῶντος μετεχειρεῖται. ἔτι ἀν' λέγει
 δεικνύται δικαιοδοτῆς.) καὶ ἀναγνὼς φησι, ὅτι ἐκείνου ἀφαι-
 ρεῖται. ἡ πῶς γὰρ ἐκ ἀπείρας. ἡ δὲ πῶς τοῖς δικαιοδο-
 τῆς.) τὸν εἰσαγόμενον τὰς γραφάς, καὶ πῶς δεικνύται
 τῶντος: ὅτι τὸν τῶντος παρανομῶν γραφῆν εἰσῆγει. λέγει ἐν τῶν
 πῶντος. εἰδοῖται γὰρ ἐξ ὅτε δικαιοδοτῆς πολλὰς λε-
 γει τῶν.) ἐκ γὰρ ὅτι ἀπείρας.) ἀντιθεῖς ἐκ τῶν νόμων, ὅ
 ἐκ τῶν νόμων. ἡ μὲν γὰρ ἀντιθεῖς, ἐκ τῶν νόμων εἰσα-
 γόμενος: ἡ δὲ ἀπείρας, ἐκ τῶν νόμων καὶ τῶν ἀντι-
 πῶντος. μετέχει γὰρ καὶ τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων,
 ὅτι τὸ ἀντιπῶντος. τὸ γὰρ ἀντιπῶντος, τῶν γραφῶν τῶν λό-
 γων συμβαίνει, ἐκ ἐκ τῶν νόμων, λέγει δὲ τῶν νόμων.
 μετ' οὗ ἀμφοτέρω τῶν ἀντιθεῖς. τὸ δὲ ὅτι ἀπείρας,
 ἀπείρας ἀντι τῶν ἀπείρας. πῶς ἐμφαντῶν δὲ μετέχει ἡ πα-
 ραχέντι. ἔγω δ' ὅτι τῶν νόμων.) πάντως γὰρ ἀν-
 τῶντος, ὅτι ἀπείρας ἐκ τῶν νόμων. ὅτε οὗ φησι καὶ
 ἡμῶν μὴ δεικνύται, ἐκ τῶν νόμων αὐτὸν νόμον τῶν γραμματέως,
 ἡμῶν κυρώσει. νόμος γὰρ ἡμῶν πάντας τὸν εἰσαγόμενον ὅ-
 τι * κρίσις τυχῶν. ἡ ὅς γε κατηρεῖται * νόμον καμῶν. τὸν
 δὲ ἀντιθεῖς νόμον.) λεπτίνης οὗ λέγει δεικνύται,
 μὴ ἀντι τῶν νόμων, μὴ μετὰ γραφῶν τὸν αὐτῶν, ὡς
 μὴ βουλομένην εἶναι αὐτόν. ὁ δὲ φησι, καὶ μὴ δεικνύται ὅ
 δικαιοδοτῆς. εἰσῆγεται γὰρ νόμον ὅτε τῶν γραμματέως. ἀλ-
 λως τὸ καὶ νόμος ἡμῶν τὸν ἀντι τῶν νόμων, καὶ μὴ ἀν-
 τῶντος, πολλὰς δεικνύται. ἔγω, φορεῖται.) ὅτι ἀντι τῶν
 νόμων ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι τὸν νόμον εἰσαγόμενος ὡς καὶ αὐτὸν
 ἐπιστημὴν καμῶν. εἰ γὰρ ἡμῶν αὐτὸς φορεῖται, οὐκ αὐτὸν αὐτὸς
 ἐγγυητῆς ἐγγυητῶν. εἰ τῶν βουλομένην ἐγγυητῶν. δεικνύται
 εἰ πῶς, αὐτὸς δεικνύται τὸν νόμον, καὶ δεικνύται, καὶ μὴ ἀμφοτέρω
 λέγει ἡμῶν οὐ βουλομένην. ἐστὶ δὲ δικαιοδοτῆς νόμος ἡμῶν. ἵνα γὰρ
 μὴ εἰσῆγεται ἐγγυητῶν αὐτόν, οὐκ εἰσφέρειται δὲ: λέγει,
 ὅτι ἀλλ' εἰσῆγεται οἱ αὐτὸν ἀπείρας τῶντος πολλὰς τῶντος.

τοῖς γραφόντων.) γραφεῖται ὡς ἐγγνώμεθα πῶς
ἀρχουσιν τῶν κρητῶν ἐγγράφως. ἐκεῖνο γε οὐ λό-
γος. τὸ δὲ τὸ δῆναι τὸν λεπτὴν τὸν νόμον, ἀλλ' ἀ-
ληθεῖα. τὸ δὲ τὸ λόγος, αὐτὸ τὸ δὲ φροντίς.

αὐτὸς δὲ τῷ.) οὕτως ἐδέξαντο πῖνον, ὅτι ἐπιδύωμον
ἐαυτὸν κατὰ σῶσιν, κυρωσάτω τὸν ἑαυτοῖ, εἰ θαρξῇ αὐ
τοῖ. ἐμοὶ δὲ ὡς ἀνθρώπου ἀδελφῶσι.) ἡδονὴν μὴ τυχαί
να τὸ ἄνθρωπον. πρὸς ἐλπίει δὲ καὶ τὸ πικρὸν. τὸ γὰρ μὴ ἀ
νεγνωκῆναι λέγειν αὐτὸν σόλων, ἢ μὴ σωθῆναι, οὐκ ἀ
πὸ λακταὶ τοῖς πλεονεκτησ. καὶ μοι πρὸς δὲ τῷ.) ὅτι ἡ
βία δαλεάζει αὐτὸν. ἢ ὅτι ἀνεγνωκῆναι αὐτὸν σόλων νόμος,
ἢ ὅτι σωθῆναι.) ἢ ἢ τὸ γὰρ ἐλπίειν, τὸ δὲ ἐλπίειν. ἢ
σας, νοθεὺς εἴη ἐλπίειν. εἶναι δὲ αὐτῷ τῷ ἑαυτοῖ.) αὐτῷ

Antequam hanc abrogasset.) Contrariam legem.
Testimonium.) Accusationem: alia lege iubente,
ne quis ante legem ferat, quam contrariam abroga-
rit. Ob id ipsum etiam.) Dicere uult, supplicio di-
gnus. Nam etsi lex bona esset, & contrariam non solu-
iisset, tamen eo ipso deliquisset. Sed non in eo,
quem nunc hic.) Aphepsion: sic enim est melius. Est
autem ex eo perspicuum, quod postea sponsores con-
stituit Phormionem legislationis.* Leptinem irrita
reddere munera quæ populus dedit. Et iusta cau-
sa.) Sua enim lege Demosthenes ijs qui iudicati es-
sent indigni premium eripiebat. Non lege ut i-
ste.) Nihil igitur incommodi rediturum erat ad rem
publicam. Iudicium enim eripiebat indignis immu-
nitatem. Auditis iudices, & intelligitis.) Recita-
ta sua lege, ostendit eam esse consentaneam legi pau-
lo ante exhibitæ. Deinde ponit obiectionem aduer-
sus à se rogatam legem. Ait enim, decipiendi causa
scriptam esse legem, ut dicat Leptines: in quo Demo-
sthenes magna calliditate utitur. Vt enim aduersarij
confessionem eliceret ad laudem eius legis quæ nunc
rogatur: hac eam ratione tractauit.

Nec si dicit, demonstraverit.) Etsi frontem perfrigerit, ostendere non poterit. vincitur enim à veritate. **B**te. Quæ autem apud Sexuiros.) Eos qui accusationem introducebāt, & antè dijudicabant, hi enim uoluntarum legum actionem dabant. De præiudicijs igitur loquitur: solent enim extra iudiciū sæpe quædam dicere. Esse enim imposturæ.) Antithesis ex lege, non à tota materia. Antithesis enim à causa omnino est: sed *inter opes* medium tenet antitheseos, & antiphotontos. Particeps enim est & orationis & causæ, ex qua oritur antiptoton. *ἐναντίον* enim ex translatione orationis emergit, non causæ, hoc est, materiæ. Pars igitur utraque est antitheseos. *ἐναντίας*.) Atticum est pro *ἀντίτα*, syllaba *β* propter emphasin maiorem accedit. Ego uerò nostra.) Omnino enim abrogata uetere, ea quæ substituebatur, fiebat rata. Hoc igitur dicit, etsi nos noluerimus, cum eam scribam iam habeat, uos ratam facietis. Lex enim erat, de omni lege quæ obrogabatur, * fieri oportere iudicium, aut accusari eam latam. Eum qui legem contrà ferret.) Leptines igitur dicebat, uereri se, ne sua lege abrogata, suam & ipsi legem inducerent, & habere fortasse nollent. Ipse autem ait, etiamsi nolumus, cogemur. Iam enim introducta est per scribam, præsertim cum lex esset, ut is qui legem abrogaret, & nullam substitueret, puniretur. Ego, Phormio.) Hinc perspicuum est, Aphepisionem esse qui legē rogaret, ut etiam suprà annotauimus. Nam si ipse Phormio rogaret, non idem sponsor esset. Quemuis alium.) Spōforem uult dicere, Ipse cape legem & fers: & ne dubita, quin nos eam laturi simus. Est enim profectò lex uobis.) Ne enim dicat, Spondes quidē te laturum eam, sed nō fers: respondet, At sunt leges, quæ puniant impostores. Hæc scribunt.) Scribunt, nos spondere principibus * ministrorum scripto. Illud certè fabula non est.) ferre legē per Leptinem: sed ueritas. aut, *ἡ ἀρχή* pro, non curæ est.

Ipse ferat.) Sic quidam acceperunt, suo periculo suam legem confirmet, si sibi fidit. Mihi uero Athenienses.) Lenis est sententia, coniuncta tamen etiam cum acrimonia. Nam dicere, eum leges Solonis aut non legisse, aut non intellexisse, non est alienum ab insectatione. Ac mihi per deum.) Affectu allicit eum. Aut non legisse leges Solonis, aut non intellexisse.) Ut alterum sit socordiae, alterum insectitiae. Si non legisti: negligentia est: si legisti, sed non intellexisti: tardo es ingenio. Licere dare sua.) Argumētū à minore. Priuatim enim quisque Repub. est minor.

ἄρ' οὐκ ἀνέγνως δι' αὐτέλειαν. εἰ δ' ἀναγνοὺς, οὐκ ἔγνω-
 μα ἐκ τῆς ἐλάττην. ἰδιαι γὰρ ἔκαστος τῶν κρινδ' ἐλάττην.

λέγει δὲ ὅτι ἀποπῆν, εἰ ὁ μὴ σόλων δὲ ὁ σόλων ἐνὶ ἐκείνῳ δέ-
 δωκε τῶν ἐαυτοῦ σὺν δὲ τῶν πόλιν τῶν μέζονα εὐρίσκει
 τῶν ἐαυτοῦ. ἔχ' ἴν' ἀρδρήσῃ αὐτὸν ἐγγυτὰ τὸ γένει.) ὅτι
 συγγενείας καὶ τὸ κληρῶν. ἐγγύς γὰρ καὶ δῖα τὸ δῖος αὐτοῦ
 χρημάτων σχεδὸν συγγενὴς τῇ γνώμῃ. εἴτε καὶ μὴ τῶν γέ-
 νει σὺν ἀποπῆν τοῖς ἐκδομένοις καὶ δὲ ὁρμητικῶν ἐκδομένων.
 καὶ μὴ κακείνα τῶν καλῶς δοκούντων.) ὁ σόλων νόμος
 ἀπὸ γένους, αὐτὸς τε θνήσκων ἀπαντὰς λέγει κακῶς: καὶ
 ἐρεθίζονται ὡς ἔπειτα τῶν πατέρων τὸ τε θνήσκων ὅτι βέλτερον
 νῦν. ὁ δὲ φησὶ ἐργῶ σὺν κακῶς ποιεῖς. ἐκείνῳ μὴ γὰρ λό-
 γῳ καλῶν: σὺ δὲ ἐν ὁρῇ: κακείνῳ δὲ αὐτὸς φίλος, ἀλλ'
 ἀπὸ τῶν ἀπὸ γένους μὴ δυσφημῶν τινά: σὺ καὶ τὸς δὲ ὁρ-
 γήτας αὐτοῦ ἀδικεῖς. ὡς χεῖρμα δὲ ὅτι αὐτὸ ἐκ τῶν ἐ-
 λάττων. ὡς δὲ ἐκείνοις περὶ σῆκον.) τοῖς δὲ ὁρῇ.
 πάντων ποίνων ἀποπῆν ὡς ἀπὸ γένους. ἀντιθέσεις δὲ ἐν ἑ-
 ἑσθ, ὅτι ἐν ἀρχαίῳ νόμῳ. διακρίνεται γὰρ τὸ νόμι-
 μόν ἐν ἀρχαίῳ καὶ ἐγγύῳ. ἐκ τῶν ἐν ἀρχαίῳ ἀντίπε-
 σον, ἐλέγχετο δὲ ἀρχαίῳ ἐν διπλῶν αὐτὸ τὸ νόμιμον, ἡ
 τὸ ἐν δὲ διπλῶν πρᾶγμα πικρῶς. δὲ τὸ διπλῶν ἐν δι-
 λωσὶ δῖα τὸ ἀντιθέσεως τῶν νόμων, καὶ δῖα τῶν ἐξωθεν
 πρᾶγμα ἀντιθέσεως: ὡς οἱ μὴ, * κατηγόρησι, τὸ νόμιμον τὸ λε-
 πτίνος: οἱ δὲ, συμφωνοῦσι τῷ δημοδίῳ. δὲ ἀντιθέσεις δὲ ἐν
 ἡτῶν δῖα τῶν ἀντιθέσεως. τῶν μὴ γὰρ, ὡς ἐν τῷ οἰκείῳ νόμῳ
 κενύεται: τῶν δὲ ἀποπῆν νῦν, τῶν ὡς ἐν τῷ λεπτίνῳ νόμῳ.
 ἐστὶ γὰρ ἀπὸ τῶν νόμων αὐτῶν: εἰ δὲ ξύνα, καὶ λακωνικά, καὶ θη-
 βαίων τὰ νόμιμα ἐν δοκῇ. θαυμάσιον δὲ ἡ μέθοδος. ὡς περὶ
 γὰρ ἐλέγχετο λεπτίνος, καὶ μετὰ μὲν δὲ ἀποπῆν τὸς λυ-
 πτικῶν πρᾶγμα ἀντιθέσεως, ὡς μὲν μὲν περὶ λακωνικῶν
 ἐν θηβαίῳ. ἡ γὰρ λυσις, ἐκ διαφοράς, ὅτι ἐν αὐτῇ πολιτείᾳ
 πρᾶγμα ἡμῶν καὶ ἐκείνοις. εἰς δὲ ὅτι διὰ τὰς λύσεις, εἰς τε τὸ,
 καὶ λακωνικῶν πρᾶγμα ἀντιθέσεως: εἴτα εἰς τὸ, καὶ θηβαίῳ ἀπο-
 πῆν. ἐπεὶ δὲ γὰρ καὶ ἐν ταῖς λύσεσιν ἡ τῶν διαφοράς πε-
 ρὶ τε τὰς πολιτείας καὶ τὰς ποιότητας τῶν πρᾶγμα πικρῶν:
 ὡς γὰρ δὲ διπλῶν ταῖς διαφοράς χεῖρμα: ἐτόρα μὲν
 ὡς λακωνικῶν, ἐτόρα δὲ ὡς θηβαίων. καὶ τὸ οἰκείον
 ἀπὸ τῶν ἐκείνων ἐκείνων ποιότητι. εἰκοσι μὴ γὰρ πρᾶγμα
 θηβαίῳ ἀποπῆν ὡς ἐκείνων: πρᾶγμα δὲ αὐτὸ λακωνικῶν, οἰ-
 κείως. αἰ γὰρ καὶ τῶν κακῶν, ἐν τῷ πρᾶγμα πικρῶν, καὶ χεῖρμα
 εἰς σοφίαν. ἐπεὶ δὲ πλάτων, καὶ ἄλλοι πολλοί, καὶ τῶν
 ὀλιγαρχίαν, καὶ τῶν πολιτείαν τῶν λακωνικῶν τὸ δι-
 μοκρατίας περὶ ἐκείνων, καὶ ἐν τῷ πρᾶγμα πικρῶν ἐκείνων ἐμνη-
 μόνουσι: μάλιστα μὲν ἀπὸ τῶν ἐκείνων τῶν πρᾶγμα πικρῶν
 τῶν δημοκρατίαν: εἴτα καὶ τὸ ἐν συγχώρησιν. εἰ ἀπὸ καὶ
 καὶ τὸν λογισμὸν ἐκείνων φανερὸν βελτίον: ἀλλ' ἐν γὰρ τῶν
 ἐκείνων τὰ τῶν ἀθλιωτέρων κρείττω.

αὐτὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα ὁ νῦν ὅτι ποίνωνσι.) συγκε-
 ραίνοντο νόμα. πρᾶγμα γὰρ αὐτὸς δικαστὴς διακρίνεται ἐν τῷ
 πρᾶγμα, ὡς βελτίον ὅτι ἡκιστὸν εἴτα καὶ λακωνικῶν τῶν
 μὲν ποίνων. τῶν ἐκείνων τῶν πρᾶγμα ἡμῶν καὶ τῶν πολιτείας.)
 θελεῖ δὲ εἰπεῖν ὅτι πικρῶν μὴ λακωνικῶν, ὅτι οἰκείως δὲ
 ἡμῶν, ἐπεὶ δὲ ὅτι οἰκείως πολιτεύονται. ἀπὸ τῶν ἐκείνων
 αὐτῶν. τὰς πρᾶγμα ἐκείνων πικρῶν. σχεδὸν γὰρ τυραννὶς ἡ πικρῶν.
 τὰς μὲν καὶ ἐκείνων ἐκείνων. ὡς ἐκείνων πρᾶγμα πικρῶν τὸ λυσι-
 πτικῶν ἀπαντὰ. ἡσαν γὰρ πρᾶγμα ἐκείνων σεφανοί, καὶ οἱ τῶν
 ὡς πρᾶγμα καὶ πρᾶγμα ἀθλιωτέροις σεφῆς.

γὰρ σόλων. ὀνομα ἀρχῆς πρᾶγμα λακωνικῶν, εἰς τὸν ὁρ-
 χόντου οἱ καλῶς βιδντὸν, καὶ γέροντὸν οἱ μετέχοντὸν, ἀπὸ
 τῶν ἡμῶν τῶν ἡλικίῳ. πρᾶγμα ἡμῶν οἱ οἱ γὰρ. πρᾶγμα λα-
 κωνικῶν ὡς πολιτεύονται. δὲ ἀπὸ τῶν δὲ τῶν πικρῶν.)
 ἀντὶ τῶν ἀρχῶν ἀπὸ τῶν ἐκείνων. ὡς ἐκείνων ἀπὸ τῶν πικρῶν. ὡς
 ἐκείνων ὀνομα πρᾶγμα ἀθλιωτέροις ἡ ἀπὸ τῶν πικρῶν. ὡς ἐκείνων
 δημοκρατία γινώσκεται. μετὰ τῶν ὁμοίων.) μετὰ τῶν
 ἀλλῶν ἀρχόντων. σεφανοί δὲ ἐκείνων. ὡς ἐκείνων σεφῆς
 ὡς ἡ τῶν σιτησεῖς ὁ λεπτίνος ἐμμερετο, ἀλλὰ τῶν ἐκείνων, ὡς
 λυσιπτικῶν.

A Ait autem absurdum esse, cum Solon suas cuique o-
 pes liberas fecerit, à Leptine rempub. quæ maior sit,
 suo iure spoliari. Non ut fraudaret genere proxi-
 mos.) Iure cognationis & hæreditatis. Fiebat enim
 is cui pecunia donabatur, ferè cognatus animo. sic
 etiam genere non coniuncti, studium suum declara-
 bunt, & beneficijs afficiuntur. Atqui & illa è lau-
 datis.) Solonis lex uetabat ulli mortuo maledicere,
 tametsi quis à liberis eius irritaretur, & contumelia
 afficeretur. Tu uerò, inquit, ipsa re malefacis: ille uer-
 bis uetat, tu etiam factis: ille non amicis; sed in uni-
 uersum interdixit cuiquàm maledici: tu uerò ijs ipsis
 qui bene meriti sunt, malefacis. Hoc quoq; argumen-
 tum est à minori. Quorum nihil illis conuenie-
 bat.) Bene meritis.

Sed omnino serio & festinanter quidam renun-
 ciavit.) Obiectio est à consuetudine, quæ est lex il-
 literata. Diuiditur enim ius in scriptum, & non scrip-
 tum. * E' non scripto igitur occurrebatur. Dixi-
 mus autem initio duplex esse ius, pro ratione dupli-
 cis status negocialis. Eam igitur duplicem rationem
 significat per legum declarationem, & per ea quæ ex-
 trinsecus lecta sunt: alios accusare Leptinæ legem,
 alios assentiri Demostheni: idq; per obiectiones eo-
 dem modo ostendit. Alteram enim pro sua lege mo-
 uuit, alteram nunc pro Leptine lege. Est enim à lege
 & ipsa: etsi peregrina & Laconica, & Thebanorum
 instituta esse uidentur. Mirabilis autem est & ipsa tra-
 ctatio. Quasi enim coarguatur Leptines, & nequa-
 quam copiam habeat exemplorum, ad refutandum
 pertinentium: sic mentionem fecit Laconicorum &
 Thebanorum. Refutatio sumpta est à discrimine. Nō
 eadem apud nos est forma reipublicæ, quæ apud il-
 los. Bisariam autem diuisit refutationem: primum in
 Laconicam, deinde in Thebanā. Quia enim & in re-
 futationib. erat discrimen quoddam in forma rei-
 publicæ & qualitatib. personarum: coactus est dua-
 bus differentijs uti, alia de Lacedæmonijs, alia de
 Thebanis: & suam cuique proprietati tractationem
 adhibuit: quod Athenienses inimici Thebanis, Lacedæ-
 monijs amici esse uidebantur. Semper enim tem-
 porum & personarum & necessitatum habenda est
 ratio. Quia Plato & alij multi oligarchiam & Rempu-
 blicam Lacedæmoniorum Democratiæ præferunt:
 etiam iudicij aliorum mentionem fecit, cum in pri-
 mis demonstrat, pulcherrimam esse Democratiā.
 Deinde concessione addidit: tametsi ex ratiocina-
 tione illa præstare uiderentur: at propter fortunam
 Atheniensia esse meliora. Idipsum enim primum
 quod isti nunc faciunt.) Sententia ad excitandum
 odium parata. Per hæc enim incitat iudices, ut cō-
 firmet se audisse. Deinde & Lacedæmonij talia.)
 instituta nostratia, & Rempublicam. Hoc autem di-
 cere uult, honorem habent Lacedæmonij, sed non
 perinde ut nos, quia non eandem habent Reipubli-
 cæ formam. Quos deprecetur.) Illorum honores,
 qui parum absunt à tyrannide. Singulos omittā.)
 Callidè ad suam utilitatem trahit omnes. Erāt enim
 apud eos etiam coronæ & alij honores, ut & apud A-
 thenienses, euidentes. Senatū.) γερουσία no-
 men magistratus apud Lacedæmonios, in quem le-
 guntur qui honestè uixerunt, & senatores dicuntur
 ab honore senectutis. Cum se præbuit qualem o-
 portet.) Si ita se gesserit, ut Lacedæmoniorum Re-
 publica postulat.

Dominus est multitudinis.) Pro princeps, domi-
 nus dixit, quo seruitutem indicat. Inuisum autem est
 apud Athenienses nomen seruitutis. Libertas enim
 popularis imperij nota est. Cum sui similibus.)
 Cum alijs principibus. Coronæ & immunitates.)
 Non coronas & epulas publicas reprehendebat Le-
 ptines, sed immunitatem, ut abrogaretur. Et hæc

[illegible]

ἡ γὰρ καὶ ἡ τὴν λογισμὸν.) θελεῖ ἐπ' αὐτὴν εἰ ἡ τὴν κοινὸν
 οἰσμοῦ παρβαλαίαι τὰ τῶν λακεδαιμονίων (χεδὸν γὰρ
 πάντες τιμῶσι ὡς ἀριστοκρατίαν αὐτῶν) ἀλλ' ἐπεὶ δὲ ἡ
 τύχη ἡμῶν πλέον σωαίρεται ἢ οἷς ἐχομεν (* δὴ οὐτὸς ὁ
 λογισμὸς τὸ τυχεύειν, ὡς καὶ ἢ τοῖς Ὀλιππικαῖς φησι)
 χρᾶται τούτῳ μάλῳ. πρὸς ταῦτα.) τὰ νόμιμα. ἐπει-
 διὰ πλάτων καὶ ἄλλοι πῶς τῶν παλαιῶν πεφκένεσι τὴν
 ὀλιγαρχίαν τῶν λακεδαιμονίων ἐλθὲν δημοκρατίας, (ἀλλ' οὐδ' αὖ
 οὐ τὴν τύχην ἐφομεν. εἰ δὲ δὴ ὦν ἡ ἐκείνοις μεγάλῳ.)
 θελεῖ ἐπ' αὐτὴν ὅτι ἐλθὲν τῶν λακεδαιμονίων ἄγοι ἢ τούτῳ
 εἶναι, δι' ὧν ἐκείνοι τὴν ὀλιγαρχίαν σωείχουσι, ἀρκτηνᾶτε
 αὐτοῦ. ὑπερβατοῦ δὲ τίθηται τὸ κώλον. καὶ ἀρκτηνᾶσαι.)
 ἀπὸ τοῦ καὶ ἀρκτηνᾶσαι αὐτὸν θελεῖν τὸν μεταφέροντά τι τῶν
 ἐκείνῳ τούτῳ. ἔτα τὸν καταλύοντα δι' ὧν ἡμῶν αὐξεται ἡ
 πολιτεία, λέγω δὲ, τὸν τὴν δωρεὰν ἀφαιρέμενον, δι' ἧς
 ἐμμελῶμεν αὐξομένη αὐτῶν, ὅ καὶ ἔρεται. ἐστὶ ποῖνῳ τίς
 προχρᾶται λόγῳ.) μεταληπτικῶς κερχεται πάλιν. ἡ δὲ
 ἀντιθεσις, ἐκ τῶν ἐδῶν. οὐκετι δὲ τῶν παρ' ἄλλοις. ἐλυσεν γὰρ
 τὴν τύχην. ἀλλὰ φησὶν, ὅτι βούλει μὴ μετέδωκε τοὺς λακεδαιμο-
 νίους, ὅτι οὐκ ἐκείνους. ἀλλὰ γε αὐτὸς πεφκόνους. λυεῖ δὲ τὴν ἐκ
 τῶν ἐδῶν ἀντιθεσιν ἢ τῶν λέγω: ὅτι ἡ γὰρ αὐτὸν τὸν λόγον
 εἶναι δὲ δημοκρατίαν λέγεσθαι, οὐδὲ συμφερόντα. ἔτα σωίσκη-
 σι δὲ τῶν ἐκείνῳ καὶ τῶν τῶν λυσίμαχον, ὅτι ὁ δὲ οὐδὲν ὁ λόγος.

[illegible]

Et hæc utraq; rectè se habent.) & nostratiâ & illorum instituta. Cur autem cum suprâ Lacedæmoniorum Rempublicam perstrinxerit, hic eandè laudat? Illic in comparatione ut ad suam Rempublicâ perstrinxit: hic eam conferendo ad ipsos Lacedæmonios laudat. Illic benevolentia conflatur, inquit, ex eo quòd omnes principes sunt pares: hic ex eo quòd qui digni sunt, honoribus potiùtur. Proinde qui honores tollit, Rempublicam tollit. Iam quòd nec Thebani.) Quæri potest, cur, cum obiectio ad Thebanos simul & Lacedæmonios referatur: refutatio sit distincta? Respondemus, id fieri propter personarum qualitatem, quòd in examinando non potuit utrarumq; facere mentionem. Verum opinor.) Nò verbo duntaxat, sed etiâ reuera. Si modò est optandum.) Dum imprecatur hostib; ne benemeritis honorem habeant: simul etiam suos hortatur, tum ut id uitium fugiant, tum ut contrarium faciant. Eius porò rei naturam uehementer improbat, cum id ambigat, an hostibus sit imprecandum. Tum aut hostes erant Thebani, tempore belli Phocæsis, cû Philippus adhuc humilis esset. Nam post id bellû amicitia quædam inter eos fuit, quàm Elateam Philippus occupasset, Bœotix oppidum: * & Coroneâ atq; Orchomenum, cognatas eis ciuitates, diripuisset. Oratio ne ut legibus sancitû ius est.) Nam Thebani armis ius postulât: nos oratione & iure. Illos feliciores.) Ob propriam Rerû publicarû rationem. Nam tametsi rationib;.) Dicere uult: Et si Lacedæmoniorum communi sensu potiora sint instituta (ferè oës enim eam, ut Aristocratiâ, celebrant) tñ, cum fortuna insituta nostra magis foueat (est autem * ut in Philippi cis ait, felicitas potior ratione) hac magis est utendû.

Contra hæc.) instituta. Quoniam Plato & alij quidam veterum, præferunt Oligarchiam Lacedæmoniorum, Democratia. ideo recurrit ad Fortunam.

Neque per quæ magni illi sunt.) Dicere uult, si quis instituta Lacedæmoniorum huc transferret, quibus Oligarchiam illi continent, occideretis eum. In hoc membro hyperbatum est. Etiam occidere.) Hoc est, Cum occidere uelletis eum qui inde aliquid huc transferret: eum qui ea sustulerit, per quæ Respublica augetur, eum inquam, qui præmia tollit, ob quæ de ea tuenda certant, non punietis? Est eis in promptu quædam ratio.) Rursus translatione utitur. Obiectio autè à moribus sumitur, non iam alienis, quæ refutauit: At si non uis, inquit, imitari Lacedæmonios, aut Thebanos, at maiores imitare. Solutum autem obiectionem à maioribus ortam, instantia, dicens: nō puto istam orationem dictū esse iustam, aut utilem. Deinde per sequentia probat, et Lyfimachi exemplo, eam rationem esse falsam. Nihil eis tale tribui solitum.) Introducitur hoc simpliciter, sed callidè ab eo sumitur. * nihil tale consequabantur, sed quædam. At Demosthenes Nihil ait, ut rem atrocem faceret.

In statuis Mercurialibus.) Ligna aut saxa quadrā-
gula erant, quibus imposita erat supernè Mercurij fa-
cies: infra, ubi lata erant, inscriptiones continebant.

Hęc uobis legetur inscriptio.) Haëtenus obiectio.

Si quis enim eos indignos.) Ait enim, ne maiores
quidem honorem habuisse. Multum certè abest.)
Longè, inquit, aliter se res habet.

Ad res non convenientes.) Ad non ueras. Aspe-
ras est necesse uideri orationes.) hoc est, infames &
malas: Cum enim ueritatem oppugnare non posset,
confugit ad mores quosdam, & maiores, quos per
mendacium criminatur.

Ut uero res ipsa est.) Fuerunt multi boni uiri: nō,
ut iste ait, nemo: & respublica bonis honorem ha-
buit, & certamen fuit, illis bene merentibus, his gra-
tiam referentibus. Verum honores & cæte-
ra omnia.) Ne tempore mutatus esse honos solus

uideatur,
 (καὶ τὰ ἄλλα πάντα.) ἵνα μὴ ἡμεῖς θῶμε τῷ χρόνῳ μόνῃ τῇ
 τιμῇ

A de ijsdem dignabuntur præmijs, & qui parva, & qui magna beneficia in rempublicam contulerunt.

Hoc excepto.) scilicet immunitate, ijs qui digni
sint, non omnes à lege honores aut eripi.

Quæ se Reipublicæ relinquere ait.) Scilicet ut do-
net. Etiam reliquos.) Si quid alicui eripitis, etiam
reliqui honores fient incerti. Quæ prius aliquib. da-
ta.) Nulla, inquit, fides erit præmiorum. Quod si ab-
stuleritis, etiam fidem perdidistis. Neque enim fides ti-
bi habebitur, cum eripueris. Iam si nihil incômo-
di.) Dicere uult, tamen si quod dictum est, non noce-
ret, perfidiam dico: at nocebit alterum, quod faciet
ut par donum benemeritis omnibus tribuatur, ere-
pta immunitate. Aut enim non honorem habebit ijs
qui omnino digni uidebuntur, pro dignitate (si enim
* tantum esset præmium post immunitatem, ingratu-
fieret urbs) aut paritate luxuriabit. Ac magnorum
beneficiorum.) Hoc dicere uult, absit ut magnis be-
neficijs egeat respublica. In magnis enim malis ea co-
gnoscentur. Fides enim opus est ijs, qui maximâ bene-
ficia conferant. Ac tamen si occasio inciderit, nemo fa-
cile reperietur. Duo autem magna per hoc efficit. Nā
& de futuris terrorem incutit, & obscure cōsolatur,
eos non multis daturos.* Sustulisti enim præmium,
propter quod omnes certabant. Distinguendi igitur
sunt honores.) Non pares esse debent, sed diuer-
si, ut pro dignitate cuique honos habeatur. Verū
pro quibus.) Qui cum immunitate etiā alijs bonis
spoliantur, dicent: si cætera nobis relinquis, etiā im-
munitatem relinquito. Nam ut benemeritis, & hanc
& illa tribuisti, proinde utraq. relinquito. Alij fal-
lere.) Qui solam immunitatem acceperunt, dicent,
Falsò profiteretur se relinquere. Neque enim quicquā
nobis reliquit, cum abstulerit eam, quam solam ha-
buimus. Itaque alijs modis alios uiolat. Ne igitur,
dum illos accusas.) Quos dicis indignos esse. Quā
autem acutissimam.) Quia maximè probabilis est
oratio de sacris, & cum autoritate adduci potest: an-
teuertit, & eleuandi causa callidissimā nominat. Orā-
tur autem obiectio à iusto: cū iustū, quod genus est, cō-
plectatur & diuina & humana, sed in refutatione cō-
telligit obiectiois calliditatē. Distinguit enim, qui sa-
cri sumptus appellandi sint, quæ munera publica. *ἀν-
τιπα* ueteres uocabant publicū, unde *ἀντιπα*, serui
reipub. dicebant, unde etiam *ἀντιπα* fit, id est, præda, res
illæ quæ hostiliter directæ in publicum cōferuntur.
ait autem iniquissimū esse & iniustissimū, ea quæ data
sunt eripi. Non enim graue esse, non dare præmia: sed
ea quæ data sint, eripere, & sub nomine deorum tale
conari facinus, id uerò esse indignissimū. Ut autē
cōstet non esse idē, sacrorum habere immunitatem,
& publicorum munerū.) A' discrimine & distinctio-
ne hic incipit, & cōparationem etiā à lege sumptuum
adhibet, tanquā Leptines alia scripserit, alia dicat, &
probationē ex scriptura Leptinæ petit, propterea quæ
iterum ei opus fuit eius recitatione legis, quæ nunc
accusatur. Ac prius ius refertur ad eos qui per iniu-
riam acceperunt: quidā, inquit, acceperūt, qui digni
nō sunt præmio. Hic aliud ius est eorum qui mune-
ra publica obeūt. quia prius ius ex qualitate eorum
cōsideratur, qui acceperunt: præfens hoc ius, ex qua-
litate Reipublicæ. Dicent hæc ad sacra pertinere o-
minia.) Sacri sumptus dicuntur, ea quæ sacris impē-
dantur. Cætera uerò munera & dōsilitates, aliquo
modo dijs impenduntur. Nemo autem immunis erat il-
lorum sumptuum. Quare arguitur Leptines, & ait:
non dandam esse immunitatē sacrorum. Ego ue-
rò dum quosdā.) Per concessionē assentitur, ppter
deos, ne asper esse uideatur. Sed hoc dicere uult: ta-
men si sacrorū immunitatē dare populo uellet, nō esse
contradicendū. Sic dijs pmodū equat populum.

Nam

300

ἡν ἐτόρου. ὅτε δὲ ἀμφοτέρου ἐλάπηνται· φονκὸν πάνν τὸ
 παρ᾽ αὐτὰ καθεῖσται. ἔξ᾽ ἡλλοθ οἱ τ' ἐκείσεως χρόνοι.) καὶ δ' ὅς
 ἐκινδύνει κατηγορεύμεν.) κατ' αὐτὸ δὲ τ' νόμος· ἐν τῇ σὺ
 ὁ κίνδυνος. * ἢ ὡς αὖ δυνάετο κατηγορεῖν τ' μὴ κριν-
 μέν· γνῶσθαι κέκάλν.) τ' σωήτες παρρησίας ὁ ῥητωρ.
 καὶ τοι ἢ τὸ τ' ἀκῶ σε λέγειν.) τὴν πορίσασιν τ' δικαιο-
 μάτων λεπτίνος, εἰς ἀλαζονείαν διέβαλε· μάλλον δὲ πρὶ ἐ-
 τρεφε πικρῶς εἰς ὑπόνοιαν, καὶ ἀφ' αὐμν.) ὡς αὖ δυνά-
 λυσαι μὲν, ἢ ἐκόντ.) ὑποβαλόντ.) αὖ ἐπαγγελαι μὲν
 τὴν κατηγορίαν. ὅτι σε ἐκατέσκησαν εἰς κίνδυνον.) πάν-
 τως γὰρ εἰ ἐπεξῆλλον τότε οἱ κατηγορήσαντες, ἐάτως αὖ
 ἐκινδύνουν. εἰ πρὶ ἢ τε πελδύτην.) τὸν βλάβιπτον λέγει
 ἢ πρὸς αὐτὸ σδ.) ἀργυρεῖς, δολονόπ.) δὲ αὐτὸ ἀπ' ἐσθ-
 ἐ δὲ τὸ μὴ δυνάσθαι δεῖξαι κακῶς ἔχοντα τὸν νόμον. ἢ
 καὶ ὅλως ὑπὸ σδ παρεκδυάδην.) ὑπὸ σδ ἐπίδην κατη-
 γορεῖσαι καὶ ἀρσῶναι· ἵνα δη ἐχῃς λέγειν, ὅτι κατηγορη-
 σάντων ἦσαν, ἐδίδας δὲ γνῆκόν· ὅτω καλὸς ὁ νόμος.

ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὁδοῖ λέγειν καλόν.) ἐπειδὴ ἡ καθήκον αὐτοῦ, κέρχεται τῇ θύρα πεισῶ. ἤρωται δὲ Ἰωὴ νόμῳ σὺν δικῇ.) ἐπεται τῇ ποιότητι τοῦ προσώπου, ὡς ἐπὶ τῶν πρῶτων ποιότητος. βύλεται γὰρ πρὸς ἡρὰ φασὶν ὡς σιωπῆς τοῦ νόμου. ἐφιστὶ δὲ τοῦ τοῦ ποιῆν ὡς εἰσὶν, καὶ ἐκβάλλειν αὐτὸν ἀρεθόντας ὑπὸ τοῦ δίκου, εἰ παρὰ τὸν νόμον λέγειν δικῶν. πληρώσας δὲ τὸν πρὸς ποιότητος τῶν πρῶτων λόγων, μεταβαίνει ἐπ' ἄλλο μέρος τῶν ὑπὸ λόγων, ὅπερ ὅτι ἐκ τοῦ νομῆς. οἱ γὰρ ἐπίλογον, ἐκ τῶν τελικῶν κεφαλῶν λαμβανόνται. ἡνταῦθα ποίνω πρῶτον μὲν ὁ τοῦ δικῆς λόγος. ὅτε γὰρ πρὸς ἑλῆφας τοῦ πρῶτου διείλεκται: ταῦτα αὖ ἐκ τοῦ δίκου. ἐπεται δὲ ὁ ἐκ τοῦ νομῆς.

καὶ μάστιγι οἱ θεινοὶ λέγουσι.) ἐκβολὴ τῶν σωτηγόρων
τοῦ λεπίου. ἐκείτω δὲ οἰκείως ἀπαντᾷ. οἱ νόμοι δὲ ἔκ
ἐωσι πρὸς τὸν αὐτόν.) παρὰ γραφὴν τελεία ἐξιδυδικί-
ας. * ὅπου αὐτῶν ὅν ὅποι ἐδικάζοντο, ἵνα ἔχη πῶτα ὡς ἐκ-
βάλλειν ἴσα τοῖς νόμοις τῶν θυθυδικίαν. ὁ δὲ νόμος, ὅπου
τῶν αὐτῶν. ἐπειδὴ πρὸς εἰς τῶν ἀρξοφραμενῶν τῶν δωρεῶν ὁ
χαβεῖας. ἴσῃ δὲ ἐδικάζατο πρὸς αὐτὸν καὶ ἡγήθη: ἴσα τοῖς
τοῦ χαβεῖας καὶ οὗ ἄλλως συλλαμβάνει, καὶ ἐκβάλλει
τὸν σωτηγόρον τοῦ νόμου, λέγων, δις πρὸς τῶν αὐτῶν ὅπου
δικάζεται. ἔτε ἴσα δικασίαν.) Φιλονεικίαν ἀπλῶς
καὶ ἀμφοιβήτησι τῶν δύο προσωπῶν. εἰ τότε μὴ τὰ
χαβεῖας πρὸς ὑμῖν ὄργα.) οἷον εἰ χαβεῖας μόνος δικάζο-
μενος ὤκησε τὸν λεωδίαμαντα: νῦν πρὸς εἰσόντες καὶ οἱ
ἄλλοι θυγγεταὶ ἡγήθηθησονται, ὅσοι δὲ ἀπὸ πόρι. ἔτε
εἰς τὸν τῶν δωρεῶν.) καὶ μὴν ὅτι εἰλφε τῶν δωρεῶν ἀρι-
στοφῶν: ἀλλὰ τὸ ἐθέλειν τὸν ἄνθρωπον δίνει τῶν δωρεῶν, ὅπως
λογίζεται, καὶ λέγει, ἐλαβὲν ὅσον εἰς τῶν προαίρεσις τοῦ
ἀνθρώπου. ἐδωκε γὰρ ὁ δῆμος. ἔτε δὲ ὅτι ἡθέλησε φρεσι
λαβεῖν ὅς δυνος. πῶς γὰρ πειραταῖς.) τοῖς δημοτικοῖς. καὶ
ὅπως δὲ ὡς ὁ ὑπὲρ τοῦ δικασίου ἐδιδόκει τὰ πρὸς τὰ λαυτὰ
ἡγήσαντες εἰς τὸν ἡτῶν τυραννῶν πόλεμον. καὶ μὴ
πρὸς γὰρ κίφιστον.) ἐκείτω τὸ οἰκείον ἀρξοφραμῶν πρὸς
σωπῶν. ἐπὶ δὲ ἔχεται ἐκβολῆς τῶν σωτηγόρων. εἰ γὰρ ἀ-
πειθάνειται δὲ πῶς.) οἷον εἰ ἐβέβησεν πῶς λυπαῖν, ὅ-
πως οὗ ἀδικοῦντας ὀφείλεις, μὴ μὴ πῶς οὗ τὸ συμφέρον
ποιοῦντας τῇ πόλει. καλὸν γὰρ τῇ θειότητι εἰς τὸ χρεῖσι-
μον χρῆσθαι, καὶ μὴ λυμάνεινται ὅσοι τοῖς πράγμασι.

πῶς πίνω θανάτῳ ἔτι ἰσὺς ἐρεῖ.) τὸ ἰσὺς ἐρεῖ τρι-
 ραρχίας, θάνατον, ἢ ὅτι ὡς οὐκ ἔχωμ λέγειν πῶσποί-
 ται, ἢ ὅτι ζῆται λαβεῖν θωρεαὺν ὅσα τὸ συμφέρον ἐν πόλε-
 ως. ὁ δὲ φησι, κέλλιον ἐστὶ ἐν θύργωσίαις σὲ θωρεαὺν ἀ-
 τῆν, ἢ δορίσκεν τῶν τῆς αὐτοῦ θύργωτας. ὕσθρον μὲν τοι
 πῶς τῇ τάξει, ἀδύνατον πεποινηκ. ὡς ἐμοί γε δοκεῖ.)
 ἀμολογῶ γὰρ, ὅτι ὅσα ἔσθρον ἐκ λωαντῶν θῆναι μὴ δέξω τῇ ἀ-
 ληθείᾳ μάχαδι. ὁ δὲ δὴ μεγαλυνὸν ἀπάντων.) * ὁ μὲν λοιπὸν
 οἶον, ἀρετῶς ἐστὶν ἐν ἐπὶ τῆς οὐδὲ ὑπὸ τούτοις. ὁ γὰρ ἡ δὲ

A alterum. Cū uerò utrīsq; in cōmodetur, ea res omnino fugienda est. Tempus exijt.) quo reus periclitabatur. Iā legis, nō tuo periculo agitur. & quī possit is accusari, quī reus non est? & hic nō uti audeē solita sibi libertate orator. Iam & hoc dicere audeo.) Ob copiam defensionū Leptinæ, insolentiā e iusdem perstringit: imò inuertit eā acerbè, & incessendo in suspicionem adducit, tanquam transegerit, & ultrò destitit ab actionē, qui accusationem instituerat. Quod in periculum te non adduxerunt.) Omnino enim si perstitissent ij, qui tum accusarunt, uictus esses & periclitatus. Si quis, siue mortuus est.) Bathippum dicit. Aut à te adductus.) argento nimirum: & propterea destitit, non eò quod nō posset ostendere malā esse legem. Aut deniq; à te est subornatus.) à te adductus, ut & accusaret, & destitiret, ut dicere posses: Iam accusarūt quidā, nemo aut uicit, adeò præclara lex est. Sed hæc ne dictū quidē honesta sunt.) Quia perstrinxit, iam medicinam adhibet. Delecti sunt legis subscriptores.) Sequitur personę qualitātē, etiam aliarū personarū qualitas. Vult enim reijcere per exceptionē aduocatos legis. Id quod, ut apparet, facere licet, ac repudiare delectos à populo, si cōtra legē dicere uideātur. Sed absoluta personarū qualitatīs disputatione, trāsīt ad aliā perorationis partē, quæ sumitur à legitimo. Perorationes enim à principalib. capitib. sumuntur. Hic igitur prius mentio fit iusti (Quicquid enim de dignitate personæ dicitur, id ad iustum refertur) legitimū sequitur. Et disertissimi uiri.) Reiectio aduocatorū Leptinæ, sed singulis peculiariter occurrit.

At leges nō sūnt.) Exceptio perfecta directæ actio-
nis. Nō de * eis igitur hæ contendebant, ut posset
plausibiliter directam actionem lege repellere. At
lex nō de iisdem.) Quoniā unus eorum erat Cha-
brias, qui præmio spoliabantur. Iam aut̃ eum in ius
uocarat, & uictus erat. Quapropter Chabriæ & cæte-
ris opitulatur, & legis aduocatū reijcit, dicens, bis
iisdem de rebus nō esse ius adipiscendū. Neq; di-
sceptationē.) Contentationē simpliciter, & cōtrouer-
siam duarū personarū. Si tū apud uos Chabrias.)
quasi dicat, Si Chabrias, quū tū solus apud uos cau-
sam diceret, Leodamantem uicit, nūc additi etiam
alij uiri bene meriti uincuntur? absurdum erit.

Is præmium consecutus est.) Ersi munus non accepit Aristophon, quia tamen munus ei dare populus uoluit, perinde ratiocinatur, ac si accepisset, & ait: accepit, quantum ad populi uoluntatem attinet. Cum enim populus, inquit, dederit: ipse tanquam beneuolus accipere uoluit. (Iis qui secesserant in Piræum.) Popularibus, & hic, quemadmodum Epicurdes, dederat quinq; illa talenta cum pecunijs ad bellum tyrannicū indigerent. Iam in Cephisodotū.) Cuiq; personæ suum tribuit, & adhuc in reiectione aduocatorum pergit. Nam si quorum odia suscipienda sunt.) quasi dicat, Nam si quibus molestus esse studes, omnino iniurijs hominib. molestus esse debes, & non ijs qui de republica bene merentur. Utendum est enim dicendi facultate ad utilitatē, non per eam corrumpenda sunt negocia. Iam de Diniaj fortasse dicet.) Verba, Fortasse cōmemorabit trierarchias, ostendunt, siue quod eas simulatē referat, cui nullas habeat: siue quod accipere præmium studeat, propter utilitatem reipublicæ. At hic, Pulchrius est, inq̃t, te petere præmiū beneficij, q̃ eo spoliare benemeritos. sed tamen id cū posteriore loco posuerit, ipsō fecit ordine imbecillius. Ut mihi q̃dē uidetur.) In cōfesso. n. erat, p̃ptereaq; nō aduersatus est, ne cupidē pugnare cōtra ueritatē uideretur. Qd̃ autē est maximū omnium.) Exceptio de prætermisso officio. Nō his de causis lata.) Q. d. Indefinitē lata est, & non data opa p̃pter hęc. Neq; n. sciebat futuros esse eos. Quasi q̃stus quidā esset.) Quæstus, p̃pter lucrū: calū

ἢ συνιδραμε, τῇ ἀρετῇ αὐτῇ τὰ πρὸς βίαν διδωκώς, ἵνα
τῶν αὐτῶν τοῖς τὰ ἴσα αὐτῷ δυνάμει τοῦ διγμου.

Demost. tom. 5:

A assentitur. & eorū uirtuti palmā tribuit: simul etiā qđ
equū est, tribui postulat ijs, qui parē uirtutē ostēdār.

Eo nimirum quod multum abest.) At dicitur, non esse bellum, neque difficultia tempora nos affligunt, aut periculum. Unde talibus beneficiis non eget respublica. Grauis est oratio: Non enim ait, Longè abest ut nobis tale aliquid accidat: sed, longè abest ut metuemus, ut exemplis refutare possit. Atque utinam ita sit Athenienses.) Vota facit de more, ut bonus civis: & indicat illas rationes non legis habere vim, sed notis. Sed ut sunt humana, decet.) Erudita argumeta sunt, & plena humanitatis, cum bona exoptantes, etiam de contrariis ea posse accidere cogitamus. Indignatur enim Deus, cum persuasum habemus, nunquam posse male agi nobiscum. Neque enim Lacedæmonij unquam.) Hoc ad superiora refertur, cum dicit: Multum abest ut tale aliquid metuemus, ut respondeat, Neque enim Lacedæmonij metuerunt unquam suas res eo reddituras: quia non conveniebat, propter benevolentiam in patriam, statim respondere omnino se. Itaque cum modestè primùm cœpisset, tunc demum id quod molestum erat, clam subiecit. Comonefacit autem Leuctricę calamitatis, eius quæ Spartam deiecit, & Syracusanæ mutationis, atque ab omni parte hoc etiam augeat, quod in Lacedæmonijs, ut notis, opus non erat. Petitur autem amplificatio à multis locis: ex eo quod tributa exegerint à Carthaginensibus, quod finitimis imperarint, quod Athenienses navali prælio superarint. Adjicitur etiam popularis status, ut & mutationis* veritate & tyrannidis cladè vehementior efficiat. Post amplificationem Syracusanorum potentiam: uictoriorum eorum ualde extenuat, scribam eum & ministrum appellando, nominibus apud Athenienses abiectis. Ut aiunt.) Hoc apposuit ut uideretur aliquis eorum qui narravit, esse autor. Dicitur autem est à quodam, scribas apud Syracusanos fuisse venerabiles & magnæ autoritatis, secus quam apud Athenienses: unde nomen minister subiunxit, ut sui scribæ recordaretur. Neque is qui nunc est Dionysius timuisse.) Filius est hic posterior. Nam pater eius fuit, Hieronymus Hermocratis. Dionis autem sororem habuit prior Dionysius in matrimonio, non tamen ex ea natus fuit posterior Dionysius, sed ex alia Locrensi muliere. Infans igitur est Dionis, ut ceteros adiuvati ex sorore sua natos liberos. Proinde fugam cepit Dion, & filius eius male tractatus est à Dionysio. Quibus rebus commotus Dion, subito inuasit tyrannum clam. Naue rotunda.) uidelicet oneraria. Longas enim, bellicas nominant. Sed uide rursus quæ multa apposuerit, triremes multas, & peregrinos milites, & urbes possidentes: ut nec Athenienses, quanquam magnis instructi opibus, securitate fidant. Sed futura nimirum incerta sunt.) Post metum exemplis excitatum, uenit ad comunem sententiam, cui mortales omnes assentiuntur. unde etiam ruditer monet, moderatione esse retinendam, & non dicendum, longè nos abesse à metu incommodorum. Inter se comparete.) Contentione & collatione instituit eorum, quæ euentura sint ex utraque parte, tam si abrogata, quam si perlatam lex fuerit. Cum autem rem deliberadam proposuerit, optionemque dederit: iterum tamen à se ipso pronunciat, & ad suum commodum ea dirigit quæ uult. Digni.) Non subiecit, honorabuntur: sed, ius suum consequentur. Si quis autem est indignus.) Quoniam hoc sursum deorsumque: Leptines agitatur, ne id quidem incorrectum reliquit. Esto sanè.) Hoc uult, equidem existimo indignum esse neminem. sed esto quod isti dicunt, ne eos prorsus offendamus. Eas pœnas dabit, quæ uobis iuste fuerint.) Continet unam cum iusto, etiam assentationem hæc oratio: quod uobis, non quod Leptines probabitur, ratum esto: id quod uobis nostra lex donat, quæ obrogatur. Verbs fide digna.) Ob constantiam. Iusta.) Ob remunerationem. Verax.) Ob non deceptos benemeritos. Sin quod absit, absolueritis.) Deprecatur, ne id quod malum est, fiat: quod crimini &

Βλάπτε